

DE NAR

ANARCHISTISCHE KRANT

**Geen overgave...
Geen verlamming...**

**Rechtbank in Dendermonde veroordeelt
drie kameraden tot effectieve celstraffen**

Zie p.11

Hoogmis van de democratie

Kies je meesters!

Er kondigt zich een periode van ergernis aan... Geen enkele straat, geen enkele buurt en, vooral, geen enkele 'burger' zal de aankondiging mislopen. De figuranten van de schertsvertoning zullen u op elke straathoek begroeten met hun afstotelijke glimlach en de lege slogans zullen u om de oren vliegen. En allen zullen ze u het deus ex machina van hun voorstelling toefluisteren; want de hoofdrolspeler... dat bent u!

Vanuit de buik...

Bij elke verkiezingszitting beslissen honderdduizenden mensen om NIET te gaan stemmen. Ze geloven niet dat stemmen echt iets verandert, de 'politiek' interesseert hen niet, ze hebben geen politieke voorkeur of brengen hun zondag gewoon liever in bed door. Ondanks de opkomstplicht en de maandenlange hetze die voorafgaan aan de verkiezingen hebben deze mensen beslist op die bewuste zondag géén burger te zijn. De misprijzende blikken van de politiek bewuste, progressieve burger ten spijt, hebben ze blijk gegeven van gezond verstand... Niet stemmen is een goed begin. Draai je nog eens op je andere zij en snurk de verkiezingen weg, of maak een mooie zondagse wandeling.

...naar het hoofd

Er zijn echter redenen te over om niet te gaan stemmen en het loont wellicht de moeite een overzicht te geven van deze redenen. Anders loop je het risico op zekere dag een democratische schoonprater tegen het lijf te lopen die je toch over de schreef trekt en inlijft in zijn kudde. Met enkele welgeplaatste argumenten kan je hem of haar misschien en plein public te kakken zetten

Het gelijk van de geschiedenis: elke stem is een stem voor de staat

In tegenstelling tot wat men ons op school altijd geleerd heeft, is de parlementaire democratie een kind van de totalitaire staat en niet van verwezenlijkingen die door het volk afgedwongen werden.

In de periode van de staatsvorming (14e tot 16e eeuw) werd de totalitaire staat met een enorm geldtekort geconfronteerd. De uitbouw van de staat (administratie, staand leger, politie, rechtbanken) kostte handen vol geld en de prinselijke kas was leeg. Op de verarmde adel en de ridderskaste kon de staat niet terugvallen en met de Kerk lag ze hopeloos in conflict. Het grote geld zat in de steden, waar een opkomende burgerij de eerste vruchten van de handel plukte.

Op vraag van de absolute heerser werd deze burgerij samengebracht in een parlement. Aanvankelijk waren de parlementen dus niet meer dan private aandeelhouders van het staatsproject, maar ze bevestigden en belichaamden tegelijkertijd het centrale gezag van de heerser, waartegen de gewone man en vrouw in de steden en dorpen zo hard gestreden had.

Onder invloed van het opkomende kapitalisme en ondersteund door de Verlichtingsideologie kantelde de verhouding tussen absoluut heerser en parlement. De rijke burgerij kwam via opeenvolgende paleisrevoluties aan het roer te staan van de, verder onaangeroerde, absolute staat.

Waar de oprichting van het parlement er kwam op vraag van de absolute heerser, zou dit parlement op haar beurt de verkiezingen inroepen om de staatskas te spekken (belastingsplicht > p.2

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

> *p.l* voor individuele burgers) en de staat te legitimeren (elke stem is een stem voor de staat, ongeacht welke kleur men stemt). Als de totalitaire staat gezien wordt als een bedrijf, was het parlement haar vergadering van aandeelhouders.

De zo eindeloos geprezen democratie is de totalitaire staat die overgenomen werd door haar aandeelhouders. Maar hetzelfde bedrijf en dezelfde bedrijvigheid: de absolute controle over het samenleven!

Elke stem is de ontkenning van mijn vermogen tot kiezen

Verkiezingen hebben geen uitstaans met een vrije keuze, omdat ze op zichzelf reeds de uitkomst bevatten. Van een vrije keuze kan pas sprake zijn wanneer men ook de vraag zelf in vraag kan stellen. Op de vraag “wie verkies je als leider?” kan je enkel antwoorden als onderdaan. Op het ogenblik dat je de vraag beantwoordt, bevestig je dat je een schoolmeester nodig hebt; dat je op de vingers getikt, belast en opgesloten wil worden. De enige vrije keuze bestaat er op dat moment in niet te kiezen. Enkel wie niet kiest, bevestigt zijn/haar vermogen tot vrije keuze.

Het stembiljet ontkent mij als individu

Wie zijn stem afgeeft aan een vertegenwoordiger van de staat, ontkent zijn/haar eigenheid en onherleidbaarheid. Als uniek individu kan ik de vertegenwoordiging niet aanvaarden, zonder tegelijkertijd ook onteigend te worden van mijn eigenheid, mijn verlangens en mijn vermogen om mijn leven zelf vorm te geven. Ik schenk die vermogens weg aan iemand anders en als ik het zou wagen alsnog zelf het heft in handen te nemen, zal het, onder andere, mijn bijdrage zijn die me arresteert, knevelt, in het gezicht spult en opsluit.

Het minste kwaad, dat duivelsvers...

Allemaal goed en wel, zullen veel mensen zeggen, maar wat als we de extreem rechtse adem in onze nek voelen; kunnen we dan toch niet beter een strategische tegenstem uitbrengen en kiezen voor het minste kwaad? De staat mag dan al wezenlijk totalitair zijn, toch is er een duidelijk verschil tussen de nazistische of communistische en de democratische staatsregimes. Een beetje zoals er een verschil is tussen een gevangenisregime met fysieke en eentje met psychologische folter, voegen we eraan toe. Maar beide vormen van folter komen niettemin voort uit het bestaan van de gevangenis als dusdanig. Ook je “democratische tegenstem” vervoeft de lofzang op de instelling die zowel het fascisme als de democratie en het staatscommunisme baarde. Een tegenstem is geen strategische toeging, maar een principiële nederlaag.

De weigering als enige vrije keuze

Wie niet gaat stemmen maakt wel degelijk een keuze. Die keuze door afwezigheid verliest echter veel kracht als ze niet bewust gemaakt wordt. Dat bewustzijn maakt de mogelijkheden zichtbaar die de keuze van de weigering opent. Niet kiezen is één zaak. Niet kiezen omdat je beseft dat de voorwaarden voor een vrije keuze niet vervuld zijn, een andere. Dat beseft houdt reeds de vraag in naar omstandigheden die de vrije keuze wél toelaten. Omstandigheden die ons niet herleiden tot kiezers en verkozenen. Niet stemmen omdat je geen uitgesproken politieke voorkeur hebt, is één zaak. Beseffen dat het één pot nat is omdat alle politieke families de staat en haar permanente controle over onze levens omhelzen, een andere. Dat beseft opent reeds de discussie over de vernietiging van de staat en haar controleapparaat en dus over een samenleving die geen autoriteit duldt.

De echte keuzes stellen zich pas als het stemlokaal vernield wordt!

De Kiezer is de Crimineel!

-- Albert Libertad

Jij bent de crimineel, o volk, omdat jij de soeverein bent. Je bent een onbewuste en naïeve crimineel, da's waar. Je stemt en je ziet niet dat je je eigen slachtoffer bent.

Heb je nochtans nog niet genoeg ervaren dat verkozenen, die beloven om je te verdedigen, net zoals alle regeringen ter wereld van vroeger en van nu, leugenaars en bedriegers zijn?

Je weet het en je klaagt erover! Je weet het en je verkiest hen! De regeerders, wie ze ook zijn, hebben gewerkt, werken en zullen werken voor hun eigen belangen, voor die van hun kaste en voor hun kliek.

Waar is dat al anders geweest, hoe zou het ooit anders kunnen zijn? De geregeerden zijn ondergeschikten en uitgebuitenen: ken je er soms die dat niet zijn?

Zolang je niet begrijpt dat het jou alleen toekomt om te produceren en te leven zoals je wil; zolang je zelf bazen en directeurs blijft verdragen – uit angst – en je er zelf fabriceert – vanuit het geloof aan de noodzaak van autoriteit –, beseft dan goed dat je afgevaardigden en je meesters zullen leven van jouw zwoegen en jouw onnozelheid. Je klaagt over alles! Maar ben jij niet de oorzaak van de duizend plagen die je verorberen?

Je klaagt over de politie, het leger, de rechtbanken, de kazernes, de gevangenis, de overheidsdiensten, de wetten, de ministers, de regering, de bankiers, de speculanten, de amb-

tenaren, de bazen, de priesters, de huisbazen, de lonen, de werkloosheid, het parlement, de belastingen, de douaniers, de renteniers, de kostprijs van het leven, van de pacht en van de huishuur, de lange arbeidsdagen in het atelier of in de fabriek, de magere rantsoenen, de ontelbare ontberingen en de oneindige sociale ongelijkheid. Je klaagt, maar je wil het systeem waarop je vegeteert in stand houden. Soms revolteer je, maar telkens begin je opnieuw. Jij bent het die alles produceert, die ploegt en zaait, die smeedt en naait, die kneedt en bewerkt, die bouwt en fabriceert, die voedt en bevrucht!

Waarom kom je dan niet tegemoet aan je honger? Waarom ben je de slecht geklede, de ondervoede, de slecht behuisde? Ja, waarom de hongerige, de naakte, de dakloze? Waarom ben je niet je eigen meester? Waarom buig je, gehoorzaam je, en dien je? Waarom ben jij de minderwaardige, de vernederde, de beledigde, de dienaar, de slaaf?

Je ontwikkelt alles en je bezit niets? Alles is door jou en jij bent niets.

Ik vergis me. Je bent de kiezer, de stemmer, die aanvaardt wat is. Die door het stembiljet al zijn ellende bekrachtigt. Die door te stemmen al zijn ondergeschiktheid heiligt.

Je bent de vrijwillige knecht, de beminnelijke bediende, de lakei, de lijfeigene, de hond die de zweep aflikt, die kruipt voor de vuist van zijn meester. Je bent de diender, de cipier en de klikker. Je bent de brave soldaat, de modelbewaker, de vrijwillige huurder. Je bent de trouwe werknemer, de toegewijde dienaar, de sobere boer, de arbeider die berust in z'n eigen slavernij. Je bent je eigen beul. Waarover klaag je?

Je bent een gevaar voor ons, vrije mensen, voor ons, anarchisten. Je bent een even groot gevaar als de tirannen. De meesters die jij jezelf verschaft, die jij verkiest, die jij steunt, die jij voedt, die jij beschermt met je bajonetten, die jij verdedigt met je stompzinnige kracht, die jij verheerlijkt in je onwetendheid, die jij legaliseert door je stembiljetten – en die je aan ons oplegt door je de dwaasheid.

Toch ben jij de soeverein, die wordt verleid en bedot. De toespraken bewieroken je. De affiches

krijgen je te pakken; je houdt van ezelachtigheden en vleierijen. Wees tevreden in afwachting van de executie in de kolonies, van de slachting aan de grenzen. In de schaduw van je vlag.

Als welwillige tongen je overvloedige stront aflikken, o soeverein! Als kandidaten, uitgehongerd door de bevelen en dronken van platitudes de ruggengraat en het kruis van je papieren autocratie afborstelen. Als je in een roes raakt door de wierook en de beloften waarmee diegenen die je altijd verraden hebben, die je bedriegen en je morgen zullen verkopen, je overladen. Dan is dat omdat je zelf op hen lijkt. Je bent niet meer waard dan je horde armzalige huichelaars. Omdat je je niet bewust bent van je individualiteit en je onafhankelijkheid ben je niet in staat om jezelf vrij te vechten. Je wilt niet vrij zijn, je kan dus niet vrij zijn.

Vooruit, stem goed! Vertrouw je afgevaardigden, geloof in je verkozenen. Maar hou op met klagen. Het juk waaronder je gebukt gaat, dat heb je jezelf aangedaan. De misdaden waaronder je lijdt, die heb je zelf begaan. Jij bent de meester, jij bent de crimineel, en, oh ironie, jij bent de slaaf, jij bent het slachtoffer.

Wij anderen, moe van de onderdrukking van de meesters die je ons opdringt, moe van hun arrogantie, moe van jouw passiviteit, roepen je op tot reflectie, tot actie.

Vooruit, een fijne stap: laat het nauwe keurslijf van de wetgeving achter je, schrob je lichaam grondig, opdat de parasieten en het gebroed die je verorberen creperen. Pas dan zal je volop en voluit kunnen leven.

De crimineel, dat is de kiezer!

-- Albert Libertad
in l'anarchie, 1 maart 1906, Parijs
originele titel “le criminel”

Albert Libertad (1875-1908) onderschreef in de woelige periode van het anarchisme van de daad een compromisloze strijd, met alle noodzakelijke middelen, voor de anarchie. Zijn scherpe tong en pen maakte menig syndicalist, ideoloog, massa-liefhebber en salonanarchist met de grond gelijk. Naast artikels in andere anarchistische bladen, richtte hij samen met andere kameraden in 1905 het blad l'anarchie op. Libertad is van die slag anarchisten die er altijd voor kozen om hun individualiteit ten volle te laten gelden, hun strijd anti-autoritair te organiseren naar affiniteit en daarvoor alle middelen zocht. De kameraadschap die sprak uit hun verbanden en de diepgang die tot uiting kwam in de Causeries Populaires (discussie-avonden in de wijken) getuigen van een compromisloosheid, vastberadenheid en tederheid waar maar weinigen zich aan wagen.

In de volgende Nar blikken we terug op de woelige anarchistische milieus aan het begin van de 20ste eeuw in Frankrijk. Van anarchisme van de daad tot subversieve propaganda, van de vrije milieus tot de affiniteitsgroepen rond de *Causeries Populaires* en bladen als *l'Anarchie*.

ARTIKELS UIT DE NAR TE BOEK GESTELD!

Na drie jaar heeft het schrijverscollectief van De Nar de belangrijkste artikels per thema uitgebracht in brochurevorm. De bundels bieden een unieke terugblik op verschillende jaren van strijd en analyse. Een kleine geschiedenis, maar een onmisbaar instrument voor wie uitwegen zoekt uit het labrynt van de macht.

- IEDEREEN VREEMD - Strijd tegen asielkampen en deportaties
- URBANISME EN SOCIALE CONTROLE
- IN HET MOERAS VAN DE REVOLTE - Recente opflakeringen van ongehoorzaamheid en opstand
- EEN REIS DOOR EUROPA - Kroniek van de sociale oorlog
- VAN BIOPOLITIEK TOT SPEKTAKEL - Humanitaire oorlogen en kapitalistische herstructurering
- DUIZEND-EN-ÉÉN SLAPELOZE NACHTEN - Methodes, middelen en doelen
- HET WERK VAN DE VOORUITGANG - Koopwaar, economie en technologie

De brochures kosten 3 euro en zijn te bestellen via De Nar (info@denar.be of p/a Patriottenstraat 27, 2600 Berchem)

Dromenvanger

De situatie liep grondig uit de hand. Een ingreep was noodzakelijk, voordat het te laat was. De keizer liep ijsberend door de kamer. Gisteren, op het koudst van de nacht, waren er muren ontploft. Lang geen geïsoleerd geval meer. Sinds 7 dagen ontploften er muren elke nacht, met een luide knal en een vuurwerk van brokstukken. “Ik eis een oplossing!” schreeuwde de keizer en hij verliet het vertrek met slaande deur.

De volgende ochtend vertrokken afgezanten naar alle uithoeken van het keizerrijk, op zoek naar een middel om de orde te herstellen. Het imperium was als een doolhof, met een veelheid aan doodlopende straten en een beperkt aantal ommuurde wegen die je konden brengen waar je zijn moest. Elke stad omwald, met tussen de steden in een rechte lijn, vogelvlucht, die je zonder omwegen leidde tot de volgende metropool. Alles snel en efficiënt, je zou maar eens verdwalen in de tijd. Geen afleiding of verwarring, geen vragen, nooit stilstaan. Van punt A tot punt B enkel grijze muren en geen kans om verloren te lopen.

De afgezanten speurden in alle hoeken en gaten van het keizerrijk. Steeds oplettend, de ogen op scherp en de oren gespitst. Gebrand op informatie schuimden ze de straten af. Dat er wat gaande was, zoveel stond vast...

Afgezant X was nachtwacht en zocht naar systematiek. Hij waakte over de slapende stad en chronometreerde het tijdsinterval tussen twee knallen door. Op zijn stadsplan duidde hij de ontploffingen aan met rode stift en probeerde een patroon te ontdekken dat hem verder helpen kon. Met een verrekijker verlengde hij zijn ogen en trachtte te ontwaren wie de daders waren. Vruchteloze nachten voor meneer X, want hij slaagde er niet in te meten, te omschrijven, met tabellen te bevatten wat er gaande was. Een statistiek opstellen was onbegonnen werk, er was slechts één feit dat hij kon tellen: er ontploften muren, elke nacht.

Afgezant Y struinde overdag rond, bespiedde de onderdanen en zocht naar veranderingen in hun gedrag. Hij herinnerde zich een oude wijsheid die zei dat de ogen de spiegels van de ziel zijn en besloot dit verder te onderzoeken. Spiekend in de duizenden ogen was het alsof hij een nieuwe wereld betrad. Vele lege ogen op oneindig, maar ook twee warme ogen, twee kwade ogen, nieuwsgierige ogen, vragende ogen. En daartussenin ontwaarde hij ook ogen die straalden met een ongekende trots, een nooit geziene vreugde,

een fonkelende levenskracht. Dit was belangrijk wist hij, en hij maakte er notities van.

Afgezant Z luistervinkte kriskras in het rond. Daar waar hij een nieuw geluid opving, streek hij neer. Een frisse zomerwind blies doorheen de steden en fluisterde her en der over een wereld zonder muren, zonder verstikking. Het nieuws over de ontploffingen waaide van alle kanten en dwarrelde op elke straathoek naar beneden. Z hoorde een jongentje dromen over schommels zo hoog dat je over 10 muren tegelijk kon zwieren. Vastberaden hem terug te zien mijmerde een jonge vrouw over de vragende ogen van een jongen die ze eenmaal zag voordat hij achter een muur verdween. Een ander float liedjes over een stad waar de mensen samenkomen in het park, om te dansen, om beslissingen te nemen, om elkaar heel diep in de ogen te kijken. De oude man zuchtte diep en vertrouwde een voorbijganger toe dat hij heel zijn leven lang gezocht had naar een warmte en nu besepte dat hij deze nooit in dit stenen keizerrijk zou vinden. Een kind stampte kwaad tegen een muur en riep dat hij het beu was opgesloten te zijn. Er hingen eenvoudige dromen in de lucht en de wil ze te bereiken zinderde door de straten. Dromen van een ander leven kletterden over de kasseistenen, van een glimlach om de dag mee te beginnen. En de afgezant noteerde.

NOURTJE EN SAM: “Hoe was het allemaal begonnen ook al weer? Waar begint een verhaal, en waar eindigt het? Begint het op het ogenblik dat onze levens elkaar kruisten en we de diepte van onze stilte langzaam vulden met woorden? Zonder haast begonnen we een verhaal te schrijven en tot dusver lijkt een einde onmogelijk. Het is maar een gezichtspunt, akkoord, maar ook een ankerpunt, en een lichtpunt dat ons hart verwarmt.

HIJ: Ik ontmoette haar op de 12de muur die de binnenstad van de buitenstad scheidde. Ze zocht naar manieren om het keurslijf van haar achtergrond van zich af te werpen en naar een nieuwe houvast die haar kon verder helpen in het leven. Net als ik was ze op zoek naar een plaatsje om te kunnen zijn wie ze was. Net als ik had ze zichzelf niet gevonden in de omgeving waar ze opgroeide.

ZIJ: Ik moest daar weg, aan die rotte kant van onze muur, ik kon daar niet meer blijven. Te veel gedoe, altijd opnieuw. Stoere woorden en anders harde vuisten, scherpe messen. Laat me toch met rust, dacht ik wel eens vaker. Jezelf bewijzen, ruzie maken, knokken, pff... Het le-

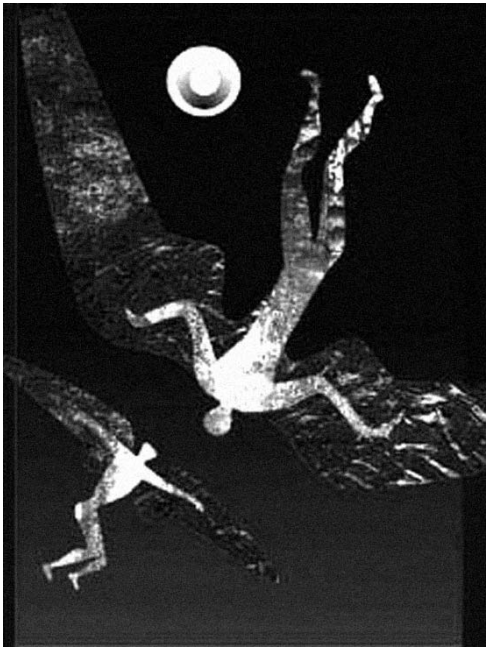

ven mocht wel eens meer zijn dan dat. Ik wou losbreken, zijn wie ik was, de 1000den regeltjes die me een bepaald gedrag opdrongen kort en klein slaan. Conventies overboord gooien en onbevreesd de oceanen bevaren. Ik wou mensen ontmoeten zonder schilden en zonder harnas. In elkaars naakte ogen kijken.

HIJ: “Wat doe jij hier?” vroeg je met een verwrongen gezicht, maar met zachte ogen die me reuzenvleugels gaven. Ik antwoordde: ”Ik ben op zoek naar het leven.”. Stoer, maar ik begon meteen te blozen en keek vlug weer naar m’n schoenen. “Wil je weten wat?” zei je toen “Het leven hier is hard.”. Van het leven had ik nooit

iets hard verwacht, ik groeide op in dromen. De dood fantaseerde ik als een emotioneel spektakel, een verlossing uit de waterstilstand van de gevoelsvijver. Ik had nooit iets hard verwacht, maar wel iets echt en alles om me heen leek te draaien als een theaterspel waar ik niet in thuis hoorde. De mensen passeerden mij als op een ronddraaiende carroussel, de onmogelijkheid om hen te raken. Als ik met iemand praatte was het alsof er zich een glazen wand tussen ons bevond, iets dat ons scheidde, elke keer opnieuw. Ik kon dit niet meer houden, ik moest leven. Toen je naar me lachte was het als een sterrenhemel die ontplofte. Zoiets had ik nog nooit gezien. > p.4

> **p-3** **ZIJ:** Op die halve meter leerden we elkaar kennen, avond na avond, zwevend in de lucht vergaten we onze hoogtevrees die niets meer was dan een gemaskerde angst voor diepe dalen. We vergaten het keizerrijk en in onze gedachten was er enkel plaats voor jou en mij. Op deze muur eisten we ons geluk op en verloren we het telkens weer. De scheiding viel zwaarder elke keer, omdat de hechting dieper werd.

HIJ: Het was op die muur dat we beseften dat onze levens ons onmogelijk gemaakt werden. Dat ze geleid werden door mensen die niets gaven om ons geluk, dat we werkten voor een ideaal dat niet het onze was. We wisten dat we samen wilden leven en dat we ons geluk niet moesten afwachten. Dat we ervoor zouden moeten vechten, samen vechten. Dat zagen we toen wel zitten, Nour en ik.

ZIJ: Het was op die muur dat onze verlangens onstuitbaar werden en we elkaar onze ogen schonken. “Ik zie je graag op zo veel verschillende manieren” zei je, en ik geloofde je. En ik antwoordde: “Ik voel je liefde, maar de wereld staat tussen ons in. We kunnen elkaar niet blijven ontmoeten tussenin, we kunnen hier niet leven.” Je keek me aan, bloedserieus en sprak: “Dan moet deze muur eraan.” Dus ik ging op zoek naar een oplossing. In Sam vond ik een stukje van een betere wereld terug en niemand kon mijn hartsverlangens stoppen.

HIJ: Toen we merkten dat we niet alleen waren, groeide onze kracht en ook ons doel. Het ging niet alleen over ons twee, maar ook over alle anderen die droomden van een beter leven en bereid waren ervoor te vechten. Elke ontplofing daagde ons uit en een nieuwe wereld leek bereikbaar in elk ogenblik.”

De afgezanten keerden terug naar het paleis en beraadslaagden de ganse nacht over een actieplan. Ze discussieerden over motieven, profielen, beweegredenen en meer. Op het moment van de dauw, wanneer de nacht de bloem vaarwel kust, meenden zij de sleutel te hebben gevonden waarmee zij de opstand in de kiem konden smoren. Als volgt gingen zij samen naar het keizerlijk vertrek om de goedkeuring voor hun masterplan te vragen.

“We zijn tot de conclusie gekomen” opende afgezant X de uiteenzetting “dat uw onderdanen dromen. Wij hebben waargenomen dat zij verlangens koesteren en dat de wil om ze te bereiken vastberadener wordt met elke muur die barst. We hebben aanschouwd dat de ene ontploffing de andere inspireert en indien hier niet vlug een eind aan wordt gemaakt uw keizerrijk zal vallen.”

Afgezant Y ging verder: “Maar wij menen ook de oplossing voor uw probleem te hebben. Wanneer uw onderdanen denken hun geluk niet te vinden in het werk voor keizer en keizerrijk,

dient u iets nieuws aan te bieden. Waar uw onderdanen nood aan hebben is een geloof in het-geen aangeboden wordt in uw rijk. Indien u dromen verkoopt, zal uw macht bestendigd zijn.”

“Ook voor de opstandelingen hebben wij een plan. We zijn van mening dat indien de fysieke muren van steen uw onderdanen niet langer in toom kunnen houden, deze dienen vervangen te worden door mentale muren in het hoofd. De gedachte alleen dat het geen zin heeft om te proberen is hoger dan de hoogste muur die ooit gebouwd kan worden. Wij willen een systeem bewerkstelligen waarbij uw onderdanen elkaar controleren en meer van dat: waar zij in de eerste plaats zichzelf bespieden en na elke daad berechten. Wij moeten hun dromen domineren, hun gedachten africhten, hun verlangens trimmen en hun wil temmen. Indien u de mechanismen van uw keizerrijk aanpast aan onze ideeën, garanderen wij u haar voortbestaan.” sloot Afgezant Z af.

De keizer knikte ja en beval tot het oprichten van commissies voor de uitvoering van het plan.

Het beton van de muren werd vervangen door het beton van de pleinen. Fantasieloze maanvlaktes schiepen “ruimte” in de steden. De keizerlijke gebouwen werden herschapen en de bakstenen verplaatst door glas. Verlangensspiegels werden geplaatst op elke hoek en lokten de onderdanen naar het winkelparadijs. Daar volgde de ene lichtgevende vitrine het andere glitterglas op. Hier troepten de mensen samen als op geen andere plek en verloren ze elkaar als nergens anders. De ogen keken elkaar niet aan, maar werden onafgebroken aangetrokken door het magnetische veld van de dromenwinkels. Begeleid door de koopkadans van de hypnotiserende zeemzoete klanken die van overal en nergens leken te komen, gingen vele vrije uren voorbij.

De afgezanten aanschouwden de nieuwe situatie en waren tevreden. De nacht paste opnieuw in het schema van het keizerrijk, gezien haar stilte enkel nog verstoord werd door het bonkend ritme van de danscafés. Overdag liepen de onderdanen van hot naar her, en ook hun vrije tijd was nu ingedeeld volgens de normen van de keizerlijke macht. De ogen waren dof en ontweken elkaar, mensen die elkaar kenden liepen elkaar voorbij. Buiten de winkels om was de stad niets meer dan een woestijn van oneindige verveling. De dorpen werden levensloze slaapzones waar de onderdanen zich elke avond in hun woon-eenheid nestelden met de klanken en beelden van de dromendoosjes. Het was geslaagd, de verlangens van de onderdanen waren aangepast aan de noden van het imperium. De muren werden weggewist, en daarmee ook de herinnering aan de nachten van de wilde dromen.

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES...

Deze berichten zijn zeker geen volledige weergave van alles wat er gebeurt en plaatsvindt. De muren van de gesloten centra en de stille moordmachine van stiekeme deportaties laten maar weinig openbaarheid toe. Deze berichten geven dan ook maar een beperkte weer-gave van wat er zich zoal afspeelt - in de hoop de discussie en actie tegen het moorddadige asielbeleid aan te scherpen. Soms gebeurt het dan ook dat een aantal gebeurtenissen geen verdere opvolging krijgen, en dat ligt meer aan de geslotenheid van het asielbeleid en de asielkampen dan aan onze onzorgvuldigheid...

Aarzel niet om berichten door te geven aan de Nar (contactgegevens op laatste pagina)

- **DONDERDAG 01/03** - In de krant “La libre match” verschijnt een artikel over een verpleegster die in het gesloten centrum van Vottem gewerkt heeft en de willekeurige toediening van neuroleptische middelen (waaronder “DHPB”) aanklaagt. In de loop van de volgende week legt ze klacht neer tegen de verantwoordelijken van het gesloten centrum.

- **ZONDAG 04/03** - Volgens een overzicht van Fortress Europe (<http://fortresseurope.blogspot.com/>) zijn er sinds 1988 7180 doden gevallen aan de grenzen van Fort Europa, zij het in zee, in de woestijn of bij deportaties. Het gaat hier over geïdentificeerde slachtoffers, daarnaast zijn er talrijke anonieme slachtoffersters.

- **MAANDAG 05/03** - De afghaanse sans-papiers die hun vorige hongerstaking in de miniemenkerk in Brussel stopgezet hadden omdat Roosemont (de baas van de gehate Dienst Vreemdelingenzaken) hen beloofd had dat ze vanaf oktober 2006 onder de subsidiaire bescherming zouden vallen, starten een nieuwe hongerstaking in de miniemenkerk omdat geen van de afghanen in aanmerking bleek te komen voor deze subsidiaire bescherming.

- **ZONDAG 11/03** - Om 3u ’s nachts vindt een bewaker van het gesloten centrum te Vottem 3 gevangenen tussen het gebouw en de afsluitingshekken. Nadat het alarm geslagen is en iedereen geteld, blijkt dat er 11 gevangenen zich een weg naar de vrijheid hadden kunnen banen. De talrijke camera’s die de beweging in dit kamp bespieden ten spijt, zaagden de gevangenen de tralies en het hek van het kamp door.

- **ZONDAG 25/03** - In Antwerpen organiseert “De beweging voor kinderen zonder papieren” in Antwerpen een prikactie om de opsluiting van de 1300 kinderen in gesloten centra de laatste 3 jaar aan te klagen.

- **WOENSDAG 28/03** - Betoging aan het bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voor de regularisatie van de familie Ferizaj en alle sans-papiers, de stopzetting van de deportaties, de afschaffing van de gesloten centra en de vrijheid van migratie en vestiging voor iedereen.

- **VRIJDAG 30/03** - De 17 afghaanse hongerstakers, die nog steeds geen gehoor krijgen en ondertussen verhuisd zijn naar de protestantse kerk van de Botanique (boulevard Bischoffsheim 40, Brussel), worden vergezeld in hun hongerstaking door hun advocate.

- **ZATERDAG 31/03** - In Brussel trekt een betoging van ongeveer 500 mensen van Brussel Zuid naar het bureau van de gehate DVZ.

- **DINSdag 03/04** - In Brussel wordt voor het bureau van de DVZ een betoging gehouden ter ondersteuning van de afghaanse hongerstakers, die al 29 dagen niet meer gegeten hebben.

- **VRIJDAG 06/04** - De afghaanse sans-papiers en hun advocate zetten hun hongerstaking na 32 dagen stop. Ze hebben in ruil de belofte gekregen dat alle aanvragen tot subsidiaire bescherming opnieuw zouden bekeken worden en dat een nieuwe asielaanvraag voor elk van de hongerstakers ontvankelijk zou verklaard worden.

- **DONDERDAG 12/04** - In Gent viert men de 1-jarige bezetting van de St.-Antonius kerk.

- **ZATERDAG 14/04** - Aan de beurs in Brussel vindt ’s avonds rond 23u een razzia plaats. Het was die dag goed weer en onder de avondlijke feestvierders bevonden zich een 20-tal sans-papiers, die na arrestatie overgebracht werden naar een gesloten centrum. Volgens getuigen was de actie (afzetting van het plein en algemene identiteitscontrole) duidelijk gericht op de sans-papiers.

- **ZONDAG 15/04** - Betoging aan het gesloten centrum van Merksplas tegen de opsluiting van kinderen.

- **WOENSDAG 18/04** - In het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel starten 37 mensen een hongerstaking, met de eis hun vrijheid terug te krijgen én geregulariseerd te worden. Een dag later worden de hongerstakers gedwongen in 2 groepen verdeeld (1 groep wordt overgebracht naar een andere vleugel), om de solidariteit te breken.

- **DONDERDAG 19/04** - Er ontsnappen opnieuw 6 personen uit het deportatiekamp te Vottem. Vier van hen werden later terug van hun vrijheid beroofd door de politie...

- **ZATERDAG 21/04** - Twee opgesloten van het deportatiekamp in Merksplas overmeesteren een bewaker en stelen zijn sleutelbos. Eén van hen slaagt erin een gat in het hek te zagen en te ontsnappen. Zijn kameraad wordt echter achtergehouden en opgesloten in de gevangenis van Turnhout.

- **ZATERDAG 21/04** - In Glain (nabij Luik) viert men de eerste verjaardag van de bezetting van de kerk aldaar.

- **ZONDAG 22/04** - Bijna 1000 mensen betogen in Vottem tegen het gesloten centrum. Dit naar aanleiding van het 8-jarige bestaan van dit deportatiekamp.

- **WOENSDAG 25/04** - In het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel breekt een opstand uit. De aanleiding was een ruzie tussen 2 gevangenen waar de cipiers gewelddadig op reageerden. De gevangenen antwoordden met een opstand. Hun woede richtte zich tegen de infrastructuur van het gesloten centrum en tegen de cipiers. De politie werd opgeroepen en de anti-oproer brigade kwam tussen (er werd met de matrak op los geslagen). De gevangenen werden opgesloten in hun kamer en kregen geen eten.

Van onze eigen levens beroofd...

Discussietekst over cultuur en kapitalisme

In de 2e helft van de 20e eeuw werd een allesomvattende herstructurering ingezet van het uitzuigstelsel dat ook wel eens kapitalisme wordt genoemd. Eén van de hervormingen die daarbij hoorden was de omschakeling van het koloniale en imperiale kapitalisme dat steeds op zoek was naar nieuwe gronden en nieuwe bevolkingen om in te schakelen, naar een kapitalisme dat zich vooral uitbreidde in inwaartse zin, dit wil zeggen door binnen het reeds gecontroleerde gebied op zoek te gaan naar nieuwe domeinen van het leven om te exploiteren. Het werd steeds duidelijker dat een ontwikkeld kapitalisme, vanaf nu diensteneconomie genoemd, niet kon blijven steken in de productie van levensmiddelen en industriële producten, maar zich op de lucratieve markt van de productie van cultuur en sociale relaties moest werpen.

Deze evolutie heeft twee belangrijke gevolgen gehad: langs de ene kant gaf het de kapitalistische economie de kans om nieuwe markten aan te snijden en zich zo verder te ontwikkelen, langs de andere kant maakte het kapitalistische cultuuraanbod het mogelijk om onze levens perfect te stroomlijnen volgens de noden van de macht: het was een manier om de oude droom van het totalitarisme alsnog te realiseren, maar dan binnen een (neo)liberale context. In een totalitaire samenleving wordt elk onderdeel van het leven ondergeschikt gemaakt aan het voortbestaan van de staatsmacht en het succes van zijn economie. In de liberale staten gebeurde dit niet door een door de staat opgelegde ideologie en cultuur, waarbij afwijkende meningen of houdingen zwaar bestraft werden, maar door de eenmaking van de grote ideologieën, de stapsgewijze vernietiging van elke gemeenschappelijke cultuur, het zogenaamde “einde van de grote verhalen”. In de plaats zou eenieder vanaf nu door een keuze te maken op de culturele en ideologische markt zijn of haar eigen verhaal kunnen schrijven. Dit vermeende eigen verhaal is natuurlijk nooit meer geweest dan een schrale illusie. En dat is hetgeen waarop deze culturele en ideologische markt gebaseerd is: het verkopen van illusies. En tegelijkertijd het ten grave dragen van elk echt sociaal en/of cultureel leven.

In de (neo)liberale staten bestaat er dus wel vrijheid van meningsuiting, maar de vermarkting van elke mening maakt het onmogelijk om ze op een autonome en gemeenschappelijke manier in daden om te zetten. Een mening geraakt vandaag meestal niet verder dan tot uiting te komen in een manier van kleden of een muziekkeuze, een boodschap op een poster achter het raam⁽¹⁾ of een bijdrage op een vervalst forum op het internet. De reden waarom we zo vrij zijn om een mening te hebben is dat ze toch nooit ofte nimmer (staats)gevaarlijk zou kunnen zijn, alles is ons immers ontnomen om ze uit te kunnen voeren: onze identiteit hebben we gekocht, de enige sociale band die we kennen, is die tussen de personages van de televisieseries en de enige gemeenschap waar we toe kunnen hopen te behoren is één van de vele schijngemeenschappen waarmee we ons dagelijkse leven kunnen delen in de veilige virtualiteit van het wereldwijde web.

Het mechanisme dat er voor zorgt dat elke mening, elk idee onschadelijk gemaakt wordt nog voor het de heersende orde zou kunnen verstoren, is dat van de repressieve tolerantie. Door

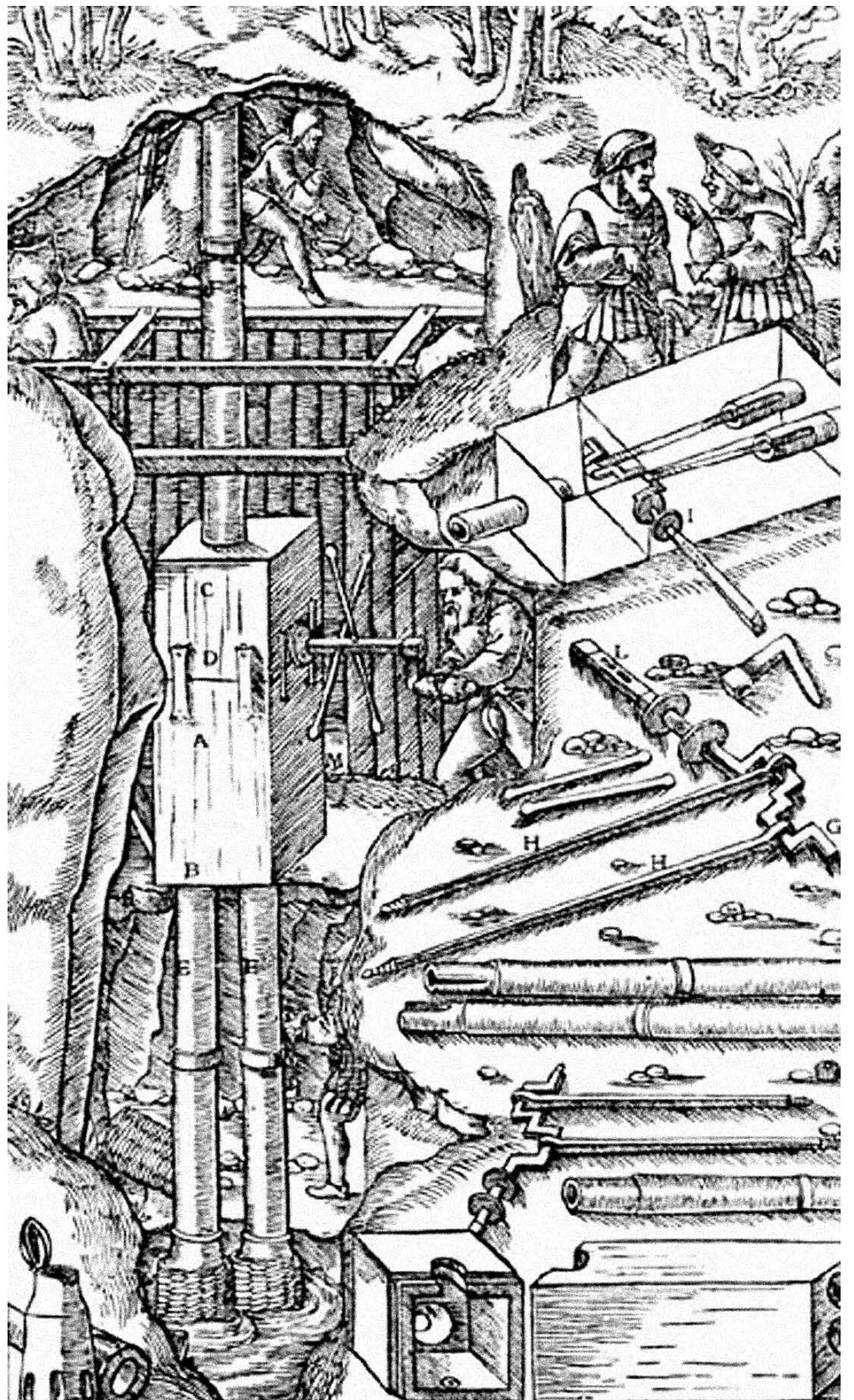
een idee te tolereren, wordt het gelijkgeschakeld aan alle andere getolereerde ideeën, wordt het *nog een mening* van een individu dat niet in staat is om het in daden om te zetten. Een idee dat in strijd is met de heersende orde heeft namelijk de bevestiging nodig van die heersende orde dat het er mee in strijd is, om er ook effectief mee in conflict te komen. Zolang alles getolereerd wordt, kan er geen daadwerkelijke strijd bestaan, enkel de afwijkende meningen. Doordat elk conflict op die manier vermeden wordt, slaagt het machtsstelsel er in om zichzelf en haar broodnodige sociale vrede te verewigen doorheen de recuperatie en integratie van alles wat haar zou kunnen bedreigen. Net die integratiedrang (alles en iedereen moet en zal geïntegreerd worden in de maatschappij) verradert haar totalitaire aard.

De nieuwe markt die het kapitalisme aansneed, waarop deze keer heel ons leven te koop aangeboden wordt, is er natuurlijk ook om winst te maken. Het is niet toevallig dat de regio's die economisch voornamelijk blijven teren op de landbouw- en/of de industriële sector, op massale armoede stuiten bij de opmars van de diensteneconomie. We kennen allemaal de verhalen van de mijnsluitingen en de sluiting van de staalfabrieken. Merk op dat hier wel gemeenschappelijke verhalen over bestaan, die doorverteld kunnen worden en waaruit inspiratie kan gehaald worden, omdat ze stammen uit een tijd dat groepen mensen samen iets deelden, al was het dan voornamelijk het ellendige werk in de fabriek en hun armoede. Ook vandaag zet deze evolutie zich door in de delocalisaties van industriële bedrijven (Renault Vilvoorde, Volkswagen Vorst, Opel Antwerpen), de herstructurering van het havenbedrijf, het afbouwen van de “sociale verworvenheden”⁽²⁾ zoals de vaste contracten... Deze evoluties staan in het teken van de vandaag zo bloeiende diensteneconomie. Aangezien

het werkveld van deze economie niet langer in de productie van levensmiddelen en industriële producten ligt, maar in de diensten *van mens tot mens*, zijn ook haar grondstoffen van aard veranderd: dat wat ooit dagelijkse, huiselijke, sociale activiteiten waren (denk aan kuiswerk met dienstencheques, muziekbeleving via JIM-TV/TMF/MTV, de dienstverlening van de grote supermarkten tot de lokale kruidenierswinkel, de marketing- en *human resources* bureaus, enz), zijn vandaag de grondstoffen van de economie. En grondstoffen -in de economische zin van het woord- zijn er om geëxploiteerd, uitgezogen en vernietigd te worden. Dat is het triestige verhaal van hoe een samenleving in haar drang om van alles een koopwaar te maken, het leven zelf verkocht aan de hoogste bidder. Isolatie en veralgemeende vereenzaming is de prijs die we ervoor moeten betalen.

Wat is cultuur?

Om goed te kunnen begrijpen wat het juist betekent dat cultuur en sociale relaties de grondstoffen van de nieuwe economie geworden zijn, is het nodig om het woord cultuur te definiëren. Cultuur is in zijn meest ruime betekenis de activiteit van een levend wezen of een groep levende wezens in interactie met hun omgeving⁽³⁾. Er zijn veel soorten doodsaanbidders die er van houden om het woord cultuur te verenigen, bijvoorbeeld door het te herleiden tot stijl (de wijze waarop dit ingrijpen gebeurt) of esthetiek (de Schoonheid die dit ingrijpen oplevert). Zij zijn meesters in het opdelen van onze activiteit in taken waarbij ter wille van de efficiëntie slechts één bepaald element ervan meetelt. Het muse-

umbezoek, de betonnen saaiheid van de productieplaatsen en de schijnvrijheid van het commerciële nachtleven zijn rechtstreekse gevolgen van deze houding. Voor hen is cultuur slechts dat element dat artistiek genoemd kan worden, dat ons in zijn schoonheid moet onderdompelen opdat we de dagelijkse lelijkheid zouden vergeten, dat ons moet doen dromen van dat wat het overige deel van de realiteit ons altijd zal beletten te bereiken.

Cultuur is uiteraard veel meer dan de vervalzende isolering van schoonheid in het artistieke, in een zoveelste instrument van de sociale fabriek om de berusting en de niet altijd even lieve schijnvrede te bewaren. Het is de uiting van onze levenswil, van onze drang om op de één of andere manier in te grijpen in ons eigen bestaan. Deze nood om te leven draagt altijd de noodzaak in zich voor de bevrediging van al onze behoeftes en verlangens. Wat gaat ons bijvoorbeeld een productief doel aan dat niet tegelijkertijd een sociaal, esthetisch, affectief, seksueel, interessant, ... potentieel heeft, en vice versa? In ons zit de onverwoestbare wil tot *alles*. De omzetting van deze levenswil in werke-

lijkheid, dat is hoe ik cultuur begrijp.

Ook de klassieke doelwitten van het kapitalisme — doelwitten, want het kapitalisme is in essentie een permanente aanval, een in de meest letterlijke zin van het woord terroristische aanslag op onze levens — waren een onderdeel van wat we cultuur zouden kunnen noemen. Wat betekende de grootschalige onteigening van arme boeren die in één klap het stedelijke proletariaat creëerde, anders dan de vernietiging van moeilijk controleerbare culturen en het opleggen van een nieuwe, voor de burgerij veel meer winstgevende cultuur? Kunnen we ons trouwens vandaag nog voorstellen dat het productieve een onderdeel zou kunnen zijn van de activiteiten die uit onze eigen vrije wil en levenslust voortspuiten? De productie was het eerste onderdeel van het leven dat van bij het ontstaan van het kapitalisme volledig onderworpen werd aan haar door economische waanzin gedomineerde cultuur van loonslavernij, dodelijke competitie en uitbuiting. Ook het urbanisme — de stroomlijning van onze (stedelijke) omgeving naar de behoeften van de economie en de macht- dateert alweer uit de 19e eeuw, toen het kapitalis-

> p.6

> p.5 me zich ging realiseren dat het opstandige proletariaat ook ruimtelijk gecontroleerd moest worden. In die zin heeft elk machtsstelsel, lang voor het ontstaan van de moderne staat en het kapitalisme, een behoefte gehad om waar het dat kon een bepaalde cultuur op te leggen aan zijn onderdanen. Vandaag is er echter iets anders aan de hand: het gaat niet langer om het formeel opleggen van een cultuur, die een bovenlaag vormt op allerlei subculturen die informeel en autonoom tot stand kunnen komen, maar om de inschrijving van elke vorm van cultuur in de economie zelf. Doordat ons cultureel vermogen constant het object vormt van de kapitalistische roofzucht, wordt elke cultuur die niet conform is aan die van de macht of elke subcultuur die in de marge ervan ontstaat, zo veel mogelijk in het machtsstelsel geïntegreerd. In die zin kan men zeggen dat het machtsstelsel flexibel is geworden: in plaats van een heersende cultuur proberen op te leggen, slorpt ze elke subversieve cultuur op, en past ze zich er in sommige gevallen zelfs aan aan. Elke ongereguleerde, autonome en gemeenschappelijke cultuur wordt er in feite onmogelijk door gemaakt.

Zoals elk kapitalisme draait deze *sociale economie* op bewust gecreëerde schaarste. Als je iets op een winstgevend manier verkocht wil krijgen volgens de wetten van vraag en aanbod, moet je zorgen dat de vraag groter is dan het aanbod, en vooral dat er geen ‘aanbod’ bestaat dat buiten de markt valt, dat door zijn aard niet gekocht en verkocht kan worden. Waar het overvloedig verdelen van brood volgens Kropotkin één van de meest noodzakelijke voorwaarden was om een revolutie te doen slagen en de veralgemening van materiële wederzijdse hulp op dat moment de dringendste taak van de revolutionairen⁽⁴⁾, is vandaag de herovering van de kunst om samen brood te bakken voor onze kameraden onze eerste zorg. Geen enkele omwenteling of zelfs maar kleine verandering is mogelijk zonder dat de betrokkenen elkaar kennen, een deel van hun leven met elkaar delen, maw een zekere onvervalste sociale en culturele band met elkaar hebben. Sinds het opbreken van de oude klassenstructuren bestaat er geen min of meer homogene groep van onderdrukten meer met een gemeenschappelijke cultuur, meer nog: elke gemeenschappelijke cultuur wordt in de kiem gesmoord door de afbraak van het sociale weefsel en de atomisering⁽⁵⁾. Het is niet zo dat het oude ‘revolutionaire subject’ van de arbeidersklasse onmisbaar zou zijn, want elk individu en elke collectiviteit kan als subject revolutionair zijn. Het is echter daar waar de vorming van een collectiviteit bij voorbaat uitgesloten is, dat pas echt blijkt hoe goed de architecten van het nieuwe kapitalisme hun preventieve maatregelen hebben uitgewerkt.

Het gevecht tegen dit cultuurkapitalisme houdt op geen enkele manier de onderdrukking van het verlangen om ‘een eigen verhaal’ te schrijven in. Het is in tegendeel de vrijheid om effectief zelf (en samen) onze levens te bepalen die de inzet van deze strijd vormt. Het gaat er dus niet om individuen of groepen te laten verdwijnen in een door ‘gemeenschappelijke cultuur’ gedreven *massaorganisatie*, maar om de vrijheid van beiden te maximaliseren doorheen *massale organisatie*, om het ontstaan van autonome collectiviteiten op zich (terug) mogelijk te maken.

Deze herovering plaatst zich buiten de grenzen van de repressieve tolerantie. Juist omdat ze zich richt tegen de inschrijving van al onze bewegingen in het spektakel, kan ze nooit geïntegreerd worden⁽⁶⁾. De nood die revolutionairen hebben aan dit onrecupereerbaar perspectief, mag blijken uit het droevige lot van de fameuze ‘tegencultuur’ van de jaren 60. Onbekend met het mechanisme van de repressieve tolerantie en de toekomstige herstructureringen van het

kapitalisme, viel zij precies in de val van het willen strijden voor het toelaten van een bepaalde ‘alternatieve’ cultuur (lang haar, heftige muziek, het dragen van oude en slonzige kleren). Zo werd zij wat we vandaag kunnen zien als de grote inspiratiebron van het cultuurkapitalisme, want toelaten werd er maar al te graag gedaan. Vandaag zijn er cipiers met een piercing en lang haar, flikken met hanekammen, is bijna alle commerciële muziek heftig, zijn 2e hands kleren het populairst bij de rijkere burgers, enz. Bovendien, en dat is veel belangrijker, interpreteerden zij het woord cultuur -net zoals het machtsstelsel- vaak in louter esthetische termen. Cultuur is niet alleen het schilderij over de opstand, maar ook en vooral de opstand zelf. Het is de steen in het gezicht van de flik en de scherpe retoriek in een pamflet. Het is hoe wij beslist hebben om tussen te komen in deze realiteit.

Over oude arbeidersdromen en emancipatie

“We hebben altijd in ellende geleefd, en dat zal nog even zo blijven. Maar vergeet niet dat de arbeiders de enige producenten van rijkdom zijn. Het zijn wij, de arbeiders, die de machines en de industrie doen draaien, die de steenkool en de erts uit de mijnen halen, die de steden gebouwd hebben... Waarom zouden we dus geen nieuwe en betere kunnen bouwen om wat vernietigd zal worden, te vervangen? Wij hebben geen schrik voor ruïnes. Wij zullen de aarde beëerven; daarover bestaat geen enkele twijfel. De bourgeoisie kan zijn eigen wereld opblazen en vernietigen voordat zij het toneel van de geschiedenis verlaat. Maar wij dragen een nieuwe wereld, hier in ons hart. Die wereld groeit op dit moment.”
Buenaventura Durruti, toonaangevende anarchist tijdens de Spaanse burgeroorlog (1936)

Iedereen die een beetje de wereld van vandaag kent, zal al snel aanvoelen dat de droom van Durruti vandaag heel veraf is. Deze uitspraak stamt uit een tijd waarin de arbeiders effectief in staat waren om eigenhandig een nieuwe wereld uit de grond te stampen, dat ze als dat nodig was alles letterlijk zelf zouden kunnen heropbouwen. Dat was de eeuwenoude afhankelijkheidsrelatie tussen de baas en zijn werkers: het waren de werkers die de rijkdom van hun broodheren produceerden en die de kennis over deze productie bezaten. Bovendien waren deze werkers altijd op de één of andere manier verenigd: voorheen in de landbouwgemeenschappen en de gilden, later in de stedelijke arbeidersklasse. Het onnodig maken van vakmanschap door de introductie van de industriële machines behoort tot de fundamenteën van het kapitalisme. De grootschalige herleiding van arbeiders tot verlengstukken van de machines is één van de basisformules van het kapitalisme die de bazen toeliet om hun afhankelijkheid van het vakmanschap van de werkers te breken. Toch was deze vernietiging van het vakmanschap niet totaal: het waren nog steeds arbeiders die de kennis over het gebruik van de machines hadden, en in de 19e eeuw waren de meeste industriële uitvindingen zelfs van de hand van arbeiders zelf. De ontwikkeling van nieuwe technologie maakte later echter elke kennis over de machines die in

Daarnaast heeft het opbreken van de klassenstructuren, meer bepaald de totale tegenstelling tussen de burgerij en het proletariaat, de samenwerking en saamenhorigheid die noodzakelijk is voor een onderneming als de revolutionaire vernietiging en heropbouw, onmogelijk gemaakt. Waar de arbeiders aan het begin van de 20e eeuw gedwongen werden voor en door hun fabriek te leven, hun hele leven uit het ellendige werk samen met de kameraden bestond, speelt het leven van de hedendaagse arbeider zich af op de VTM. Ver verwijderd van het werk, waar het al mobiliteit en flexibiliteit is wat de klok slaat: het voortdurend veranderen van afdeling, werkmakers die in interim werken, enz. De arbeider van vandaag is een burger zoals alle anderen, veroordeeld om in plaats van te leven naar dat van anderen te staren op de televisie.

In de tijd van Durruti werd er onder revolutionairen nog veel gesproken over emancipatie. Het gevecht tegen het analfabetisme en de algemene intellectuele achterstand van de arbeiders en boeren die door altijd hard te moeten werken nooit de tijd hadden om zich op dat vlak te ontwikkelen, was van primordiaal belang voor het slagen van de revolutie. Men verstond maar al te goed dat kennis macht is⁽⁸⁾, dat de ‘wetende’ altijd de onderdrukker zal zijn van de ‘onwetende’. Na de tweede wereldoorlog zijn we er echter getuige van geweest hoe emancipatie tot een hulpmiddel van de macht bij uitstek werd omgevormd: opdat iedereen burger zou kunnen worden, moest iedereen ook geschoold worden. De kapitalisten konden het zich niet langer permitteren om de helft van de maatschappij te vrijwaren van haar burgerlijke moraal: de schoolplicht zou haar de zekerheid bieden dat iedereen zich haar logica eigen zou maken. Zo werd wat ooit emancipatie was, in essentie integratie in het machtsstelsel⁽⁹⁾. Het niveau van emancipatie in de ware zin van het woord –de veralgemening van autonome kennis die het individu haar/zijn onafhankelijkheid waarborgt- is echter nog nooit zo laag geweest. De technologisering van zowat elke menselijke activiteit heeft ons meer dan ooit de kennis ontnomen over elk essentieel onderdeel van het leven. Zet een stel burgers ergens ver verwijderd van hun technologie en hun virtuele relaties op een stuk vruchtbaar land en ze zijn compleet verloren.

Omdat we allemaal gedwongen tot burgers gemaakt worden, zijn we in zekere zin allemaal verloren als het er op aan zou komen de aarde te beëerven. Elke (post)moderne burger heeft schrik voor ruïnes, meer zelfs, alleen al de gedachte iets te vernietigen omdat het onmenselijk is, jaagt hem de stuipen op het lijf. Hij heeft er immers niets tegenover te stellen dan de leegheid van zijn bestaan.

Over de lokroep van valse nationalistische identiteiten en multicultuur

De systematische vernietiging van ons historisch bewustzijn -zowel fysiek door het platgooien van heelder bewoonde buurten om plaats te maken voor de altijd op reis zijnde burgerconsumenten⁽¹⁰⁾, als geestelijk door het gapende verschil tussen het echte leven en het kapitalistische cultuuraanbod- heeft een verscheurende leegte veroorzaakt in de harten. We zijn onder deze omstandigheden getuige van een enorme heropleving

van het nationalisme en religie. In deze tijden waarin de enige aanvaardbare vorm van identiteit diegene is die je kan kopen op de cultuurmarkt, zijn er velen die deze identiteit ergens anders gaan zoeken. De valse identiteit van een natie is dan een makkelijke uitweg. Net zo voor de religieuze identiteit, die naast een set voorgedrukte normen en waarden het perspectief op het behoren tot een gemeenschap biedt.

DE ARBEIDER VAN VANDAAG IS EEN BURGER
ZOALS ALLE ANDEREN, VEROORDEELD OM IN
PLAATS VAN TE LEVEN NAAR DAT VAN ANDEREN
TE STAREN OP DE TELEVISIE.

gebruik werden genomen overbodig, niet alleen in de industrie maar ook in het dagelijkse leven⁽⁷⁾. Zo komt het dat het vandaag al lang niet meer de arbeiders zijn die de machines en de industrie doen draaien -zij moeten hoogstens regelmatig ergens op een knop duwen of iets van de band halen- maar de technologische sector zelf.

Zowel het nationalisme als de (fundamentalistische) religie⁽¹¹⁾ zijn historische tegenstanders van het liberalisme, en beiden hebben zich goed aangepast aan de situatie die het cultuurkapitalisme gecreëerd heeft: het heersende nationalisme vandaag is in tegenstelling tot het oude rassennationalisme -dat zich op ingebeelde rassen baseerde- een cultuurnationalisme, dat zich op ingebeelde nationale culturen baseert. Wars van de afwezigheid van elke gemeenschappelijke cultuur probeert zij het idee aan de man te brengen dat er zoiets zou bestaan als een 'vlaamse' cultuur die moet verdedigd worden tegen 'vreemde inmenging'. Zelfs het burgersolidarisme⁽¹²⁾ slaagt er niet op even briljante wijze als het racistische cultuurnationalisme in om de armste luis zich solidair te doen voelen met de rijkste klootzak. Er hoeft maar een 'vreemdeling' bij betrokken te zijn en de 'vlaamse natie' staat op zijn kop. Het nationalisme is een kracht die er in geslaagd is de neoliberale logica op haar eigen terrein aan het wankelen te brengen: men is er slechts op krampachtige wijze in geslaagd het tolerantiebegrif ook naar het nationalisme uit te breiden, en zelfs met tolerantie (het breken van het media-cordon na de "vrijheid van meningsuiting" campagne) heeft men het beest niet volledig klein gekregen. Het hedendaags nationalisme is namelijk op verschillende punten zelf een actieve factor in het neoliberalisme: ze heeft de totale opdoeking van ideologie in de politieke partijen mee mogelijk gemaakt door het politieke debat te domineren met haar eigen retoriek van 'zeggen wat de burger denkt', 'directe democratie', enz. Misschien is het slechts een kwestie van tijd voordat de rangen zich sluiten en de tegenstelling tussen de 'democratische partijen' en het nationalisme zich volledig opheft.

Ook de grote religies, die 30 jaar geleden nog op sterven na dood leken, spelen handig in op een gat in de cultuurmarkt: door de leegheid van de geesten is men tegenwoordig zeer ontvankelijk voor allerlei spirituele onzin. Het is echter op het moment dat de religie voorbij het markdenken gaat, dat ze echt gevaarlijk wordt. De godsdienstige overtuiging is dan immers niet langer een vaag geloof in 'iets' of een geloof *à la carte*, maar een missie die, zoals het van oudsher de gewoonte is, in de naam van haar God over lijken gaat...

Om de leegte in de cultuurmarkt die wordt inge-

pikt door deze doodsaanbiddende bewegingen op te vullen, bracht het cultuurkapitalisme een ander product op de markt: de multicultuur. Op het eerste zicht lijkt het wel een flauwe grap: een tijd lang was het een hip woord dat bij velen terecht overkwam als "wat proberen ze ons nu weer te verkopen?". En verkopen, dat is precies wat ze ermee proberen te doen. Exotische culturen zijn immers een *verrijking*. Als we in een duur marokkaans restaurant koeskoes kunnen gaan eten, achteraf nog even in een hippe spaanse bar wat tapas meepikken, om de nacht te eindigen in een trendy salsabar, dan kunnen we ons echte wereldburgers noemen. Zelfs de supermarkt heeft een aparte rayon met (vaak peperdure) producten van over de hele wereld. Of zoals de slogan van Oxfam Wereldwinkel het zei: "Eerlijke handel? Ik ben verkocht!". Multicultuur -vaak gezien als een instrument tegen het racisme- is niet meer dan het op de markt brengen van de culturele afkomst van allerlei immigranten te lande. Zij die het zich kunnen permitteren kunnen zich zo een vleugje internationalistische illusie kopen, maar het werkelijke racisme zal niet verdwijnen zolang mensen elkaar niet in het echt leren kennen, dit wil zeggen buiten de economische, professionele en consumptierelaties om.

De kwetsbare infrastructuur van het cultuurkapitalisme

De apathie en passiviteit waarin we allemaal vastgezogen zitten, de vereenzaming en vervreemding die overal om zich heen grijpen, hebben niet alleen een ideologische, maar ook een fysieke bron. Iedereen heeft het wel al eens meegemaakt dat om één of andere reden de TV distributie uitviel midden in de zogenaamde 'prime time'. Wat een raar gevoel dat iedereen plots de straat opging en daarbij nog eens een onderwerp had om met elkaar over te praten. Stel je voor wat er zou gebeuren als de TV distributie van een hele stad - niet voor enkele uurtjes, maar voor een aantal weken - zou uitvallen... En als daarbij nog eens het internet zou uitvallen? Er zijn talloze doelwitten voor waarlijk speelse nachten...

-- Kevin

(1) Aanschouw bijvoorbeeld de absolute zieligheid van de "Zonder haat straat" bordjes die overal in Vlaanderen als een vrije mening worden opgehangen, maar die in de eerste plaats een vrijblijvende mening is van

iemand die meestal in een straat vol haat woont en elk middel ontbeert om werkelijk iets tegen die haat te doen. Wat zou zij/hij moeten ondernemen als zij/hij niet eens haar/zijn bureu kent behalve doorheen de schijnbijeenkomsten die georganiseerd worden door de stad?

(2) Het zijn natuurlijk vooral de (klassen)verraders in de partijen en vakbonden die dit graag als 'verworvenheden' voorstellen die zij zouden bevochten hebben, voor de gemiddelde arbeider betekenden ze echter voornamelijk een grotere zekerheid binnen de hel van de fabriek. Het is precies die zekerheid die nu terug verloren gaat.

(3) Cultuur is in de eerste plaats een onderdeel van een oude patriarchale tegenstelling die in europa ontwikkeld werd: die tussen cultuur en natuur, die vergezeld ging van andere tegenstellingen als ratio en emotie, geest en lichaam, enz. Deze tegenstellingen dienden vooral om de verschillen tussen 'mens' en 'dier', 'man' en 'vrouw', 'beschaafde' en 'wilde' uit te diepen en zo de onderdrukking van de laatsten te rechtvaardigen. In werkelijkheid lopen de verschillen tussen deze categorieën over heel verschillende lijnen, en vormen ze zeker geen rechtstreekse tegenstelling. Eerder lopen ze in elkaar over, en zijn ze beter te vatten in een poging tot definitie die hun bestaan als categorie zin geeft, dan in tegenstelling met een andere categorie. Zo is de 'mens' een dier onder de dieren, heeft elk individu oa door haar/zijn unieke hormoonspiegel (zowel mannen als vrouwen produceren zowel testosteron als oestrogeen) een eigen seksuele identiteit. Eens je deze categorieën echter op zich bekijkt, uit hun tegenstelling gerukt, krijgen ze wel zin: in een poging om de dingen te benoemen en ze in een categorie te proppen kan je zeggen dat de mens een welbepaalde diersoort is, een man/vrouw iemand is met welbepaalde lichaamseigenschappen, enz. Ook wat cultuur betreft zouden we het graag bekijken los van de oude tegenstelling met natuur. Dus niet in de betekenis van de ('witte, mannelijke, actieve') mens die ingrijpt in de ('zwarte, vrouwelijke, passieve') natuur, maar eerder als een levend wezen tout court dat ingrijpt, als het ingrijpen zelf.

(4) Zie Kropotkin, *The Conquest of the Bread* (De verovering van het brood). Volgens deze Russische prins die zich tot het anarchisme bekeerd had, was de krachtigheid van de revolutionaire onteigening van veel groter belang dan alle discours en redevoeringen bij elkaar. Hij riep op om allen die zich 'vertegenwoordiger' of 'tijdelijke woordvoerder' van de revolutie verklaarden, te wantrouwen en in de plaats de revolutie in zijn daden te voltrekken. Het is echter het vermelden waard dat diezelfde Kropotkin van al zijn tijdgenoten de anarchist was die deze rol van 'vertegenwoordiger' nog het sterkst heeft opgenomen: hij was het die tijdens de eerste wereldoorlog opriep om de wijsheid dat er tussen de pest en de cholera niet te kiezen valt aan de kant te schuiven, en

om aan de geallieerde zijde deel te nemen aan de massaslachting van proletarisch kanonnenvoer.

(5) Atomisering: het maken van mensen tot 'atomen': valse vrijheid van het individu dat net zoals atomen in een molecule vastgeklonken zit aan de structuur van het geheel, dat het individu opsluit in zichzelf, alle vrije contacten met anderen onmogelijk maakt.

(6) Het feit dat een dergelijke strijd zich buiten de grenzen van de repressieve tolerantie plaatst, maakt haar kwetsbaar voor die andere repressie: die van het gerecht. De wereldwijde invoering van het begrip 'terrorist' voor eender wie het waagt zich op een oncontroleerbare manier te verzetten en de bijhorende anti-terrorisme wetten zijn de uiting van een nood om de tolerantie te beperken jegens diegenen die het zich hebben voorgenomen om hun vrije meningen in vrije daden om te zetten.

(7) Vooral de digitale technologie heeft hierin een grote rol gespeeld: wie weet er hoe een chipset in elkaar zit, of kan een microgolfoven herstellen? We gebruiken constant machines waar we eigenlijk niets van kennen. Het is de vanzelfsprekendheid hiervan die de armoede van ons bewustzijn uitmaakt.

(8) Tenminste, dat kennis over macht, macht is. Er zijn natuurlijk duizend vormen van sociale kennis die niet direct recupereerbaar zijn en niet per definitie tot machtsrelaties leiden. In die zin wordt met 'de onwetende' hier diegene bedoeld die niet over de kennis van de macht beschikt.

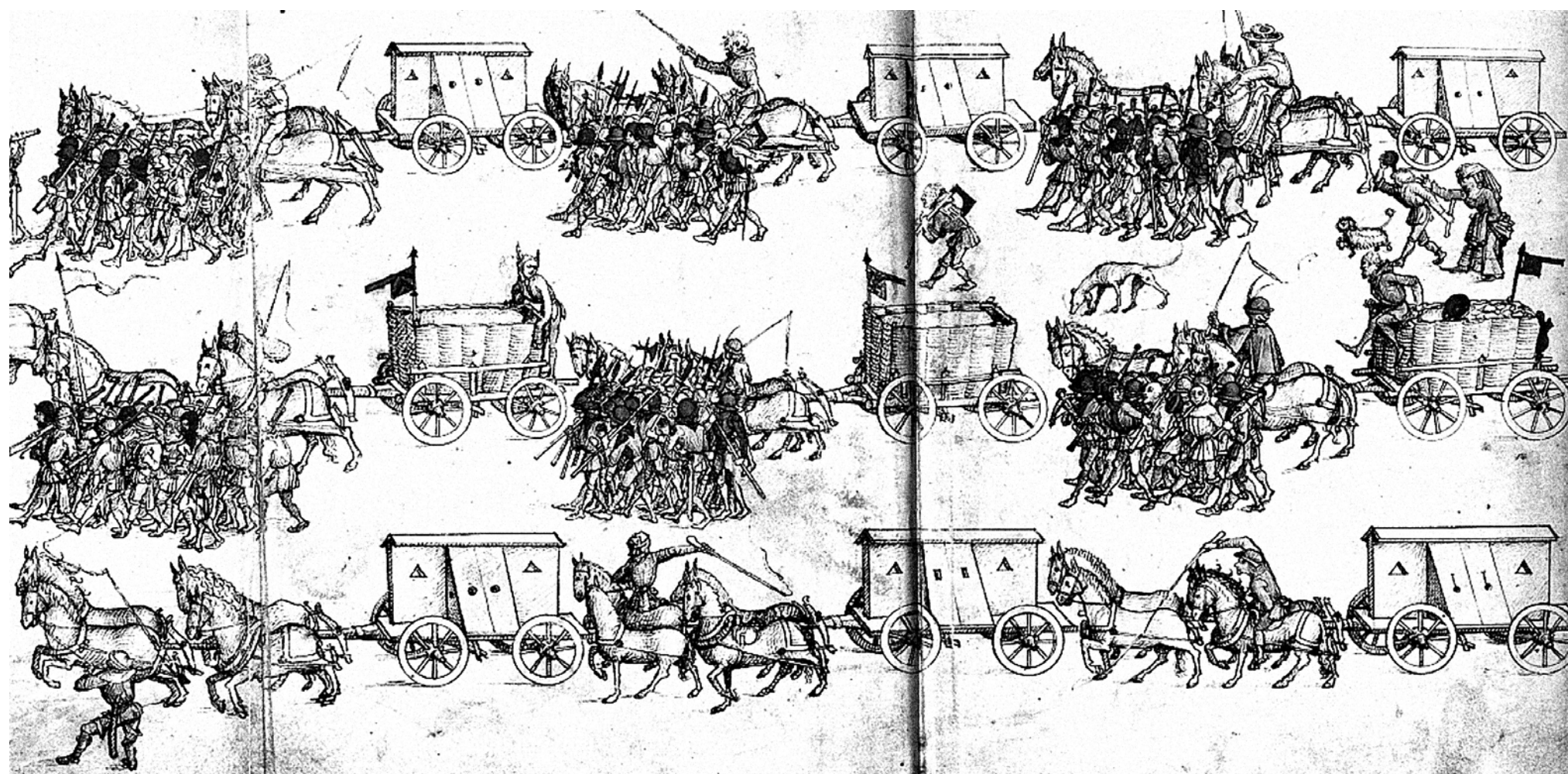
(9) Zie ook: "Integratie: de genadeslag voor de emancipatorische strijd" in *Nar* nr.198

(10) Zie de 19e eeuwse gordels rond de steden die het industriële verleden oproepen die overal te lande worden afgebroken (bv de Brugse Poort in Gent), of bv het Antwerpse St.-Andries kwartier dat vroeger "De parochie van miserie" werd genoemd, maar vandaag grote modeontwerpers als Walter Van Beirendonck en Dries van Noten (prijskaartje van een broek: 487€) en de hippe Kammenstraat herbergt. Of nog de Antwerpse kaaien waar slechts 50 jaar geleden nog havenactiviteit was (oa te zien in Suske en Wiske albums), die vandaag een toeristische trekpleister is met niets dan dure consumptieplaatsen en onbetaalbare lofts in de oude industriële gebouwen.

(11) Fundamentalistische religie is in essentie niets meer dan de politieke component van een religie.

(12) Solidarisme (solidariteit tussen de armen en de rijken) was in vroegere tijden een typisch trekje van nationalisme en fascisme, maar werd succesvol binnengebracht in het neoliberalisme: eens iedereen burger is geworden, volstaat dit gemeenschappelijk burgerschap om zich als gelijken te beschouwen en zich in die hoedanigheid solidair te voelen.

ELKE (POST)MODERNE BURGER HEEFT SCHRIK VOOR RUÏNES, MEER ZELFS, ALLEEN AL DE GEDACHTTE IETS TE Vernietigen omdat het ONMENSELIJK IS, JAAGT HEM DE STUIPEN OP HET LIJF. HIJ HEEFT ER IMMER NIETS TEGENOVER TE STELLEN DAN DE LEEGHEID VAN ZIJN BESTAAN.

22/01 NEDERLAND - In Amsterdam wordt een anarchist gearresteerd op verdenking van een poging tot brandstichting tegen een politiebus. Hij weigert zijn naam te geven en wordt op 2 februari veroordeeld tot 6 weken celstraf. Daarna wordt hij achtereenvolgens opgesloten in verschillende centra voor illegalen.

20/02 FRANKRIJK - Volgens de pers heerst er een psychose in de kringen van de politieke kaste. In Parijs werden de voorbije dagen maar liefst 15 kantoren van verschillende politieke partijen aangevallen en gevandaliseerd.

28/02 BRUSSEL - Tijdens een betoging van de brandweer komt het tot zware rellen met de flikken. De brandweerlui zetten hun materiaal in om de militaire uitrusting van de flikken te verslaan. Er vallen meerdere gewonden.

BEGIN MAART VORST - Begin maart beslisten de cipiers van de gevangenis van Vorst om in staking te gaan. Hun demarche werd door de gevangenen op vastberaden manier gepareerd. Tientallen gevangenen weigerden de binnenplaats te verlaten en begonnen vernielingen aan te richten. Uiteindelijk intervenieerden de relflikken en dreven de opstandelingen terug naar de cellen. De pers en cipiers zwegen in alle talen over het antwoord van de gevangenen.

2/03 DENEMARKEN - In Kopenhagen breken zware rellen uit in het stadscentrum. Meerdere dagen lang worden er barricades opgeworpen, vinden er confrontaties plaats met de flikken en worden auto’s in brand gestoken. Het conflict was begonnen rond de ontruiming van Ungdomshuset, een vrijplaats. Blijkbaar sloten heel wat jongeren en mensen uit de wijken zich aan bij de rellen, waardoor die maar bleven doorgaan. Honderden mensen werden gearresteerd...

2/03 LANTIN - Rond 2 maart klommen tientallen gevangenen op het dak van de gevangenis van Lantin. De cipiers verklaren in de pers dat de gevangenen protesteerden tegen de nieuwe werkregeling. De relflikken vallen onmiddellijk de gevangenis binnen. Uiteindelijk beslisten de gevangenen zelf om van het dak te komen.

5/03 GENT - Er komt een melding binnen bij de politie dat het Vlaams Belang congres in de lucht zal vliegen. De organisatoren beslisten om niet te ontruimen.

5/03 LANTIN - Op 5 maart bezetten tientallen gevangenen de binnenplaats van de gevangenis van Lantin en weigeren terug te keren naar hun cellen. Er breekt een kleine rel uit en er volgen wat confrontaties met de cipiers en de ordetroepen. De cipiers waren net in staking gegaan om hun ‘steun’ te betuigen aan twee collega’s die op dat moment moesten verschijnen voor een Luikse rechtbank. In 2003 waren deze twee cipiers medeplichting aan de moord op een gevangene, die stierf door wurging met een matrak.

6/03 MERKSPLAS - Begin maart maakten de kranten melding van een graffiti-actie in Merksplas en Turnhout. Het gemeentehuis van Merksplas en een reeks winkels werden beklad met anarchistische slogans tegen de gevangenis, tegen de gesloten asielcentra en tegen deportaties. De pers vertelde ook dat tegelijkertijd een bankautomaat in Merksplas beschadigd werd en een winkelruit aan diggelen ging. Ook in Turnhout werden soortgelijke slogans opgemerkt.

6/03 GRIEKENLAND - Anarchisten vernietigen op 10 minuten tijd drie camera’s in Athene. Daarna wordt ook nog een bank aangevallen met molotovcocktails.

8/03 ANTWERPEN - De ruiten van Vlaams Belang-secretariaat in Hoboken worden allemaal ingeslagen. Het VB spreekt over 7000 euro schade. Daarnaast wordt Filip Dewinter met de dood bedreigd.

9/03 GRIEKENLAND - Een zeshonderdtal anarchist betogen in het centrum van Athene in solidariteit met enkele tientallen scholieren die enkele dagen daarvoor gearresteerd werden tijdens een betoging. Er worden CCTV-camera’s vernield, banken aangevallen met molotovcocktails en er zijn confrontaties met de flikken.

9/03 DENEMARKEN - Twee camions van het bedrijf Transporte 3x34 worden in brand gestoken. Het bedrijf was betrokken bij de afbraak van het ontruimde Ungdomshuset. Na de aanval laat het bedrijf weten zich terug te trekken uit het afbraakproject.

9/03 ITALIË - In Vibo Valentia ontploft een bom voor het huis van een verkiezingskandidaat.

11/03 VOTTEM - Elf mensen slagen erin ‘s nachts te ontsnappen uit het deportatiekamp Vottem. (zie ook “berichten uit de wereld van de gesloten centra en deportaties”)

11/03 GRIEKENLAND - In Athene valt een groep anarchist een fascistische boekenwinkel aan met brandbommen. Het komt tot rellen met de flikken. Twee ordehandhavers raken gewond.

12/03 GRIEKENLAND - In Athene valt een groep anarchist een politiecommissariaat aan met gasbommen. Een deel van het gebouw brandt af.

13/03 ESSEN - Twee scholen krijgen vandalen over de vloer. Er sneuvelen wat ruiten en een brievenbus.

13/03 GRIEKENLAND - Ouders, vrienden en vriendinnen van een 50-tal gearresteerde scholieren raken slaags met de politie aan het gerechtsgebouw in Athene, waar hun zonen en dochters veroordeeld worden. De scholieren werden aangeklaagd in verband met gewelddadige betogingen tegen de hervorming van het onderwijs.

14/03 MAASMECHELEN - De banden van een politievoertuig worden platgestoken.

MAART GENT - Een café in de Gewadstraat dat zichzelf in de kijker zet met racistische, ecofascistische en groenrechtse propaganda aan de ramen kreeg bezoek. Alle ruiten werden ingeslagen.

15/03 BRUSSEL - Caroline Fourest, voorzitter van de Université Libre de Bruxelles wordt voortdurend onderbroken tijdens de opening van het “Libre Examen” over de toekomst van de ULB. Daarnaast krijgt ze ook nog een taart in haar gezicht gesmeten.

15/03 GENT - Betoging aan het Gentse OCMW tegen de structurele uitsluiting van Roma’s.

15/03 GENT - “Doordat de praktijken van het OCMW-Gent omringd worden door een stinkende attitude besloot de Stoute Brigade om wat verluchtingsgaten toe te voegen aan hun kantoor. Hun onbekommernis en droge administratieve rompslomp heeft de voeling verloren met de realiteit van de armoede en onderdrukking. Daar zij een onderdeel van deze politiestaat zijn moeten ze ook de gevolgen van hun aandeel dragen...onze stenen en verfbommen zijn de stilzwijgende getuigen van onze haat tegen zij die boven ons staan, zij die beslissen over ons, zij die verantwoording dragen voor het huidige beleid...niets dan haat voor de politiestaat!!!
Revolutionaire groeten De STOUTE BRIGADE”

15/03 BRUSSEL - Het Justitiepaleis wordt ontruimd omwille van een bommelding. De ontmijningsdienst komt ter plaatse. Er worden drie verdachte pakketten gevonden. In minstens één daarvan zat een detonator, de ontmijningsdienst brengt die tot ontploffing. Twee Franstalige kranten hadden een bericht gekregen waarin gesteld werd dat de bomaanslag gericht was tegen Justitie en niet tegen personen, en dat er twee valse pakketten lagen om de ontmijningsdienst te misleiden. Het Justitiepaleis bleef een hele dag gesloten.

15/03 GRIEKENLAND - In verschillende Griekse steden betogen studenten, scholieren en anderen tegen de onderwijshervorming en in feite tegen een miserabele toekomst. Tienduizenden jongeren nemen deel, hier en daar zijn er confrontaties met de flikken.

16/03 GRIEKENLAND - In het centrum van Athene vindt een solidariteitsbetoging plaats met het ontruimde Ungdomshuset-pand in Denemarken.

16/03 GRIEKENLAND - In Athene voeren anarchist op verschillende plaatsen aanvallen uit. Twee kantoren van politieke partijen gaan in vlammen op, enkele overheidsgebouwen worden aangevallen met gasbommen en molotovcocktails en verschillende bankautomaten worden in brand gestoken.

16/03 DUITSLAND - Een vleesfabriek en acht camions worden platgebrand in de omgeving van Hannover. De aanval wordt opgeëist door de Geflambeerde Braadworsten/ALF.

18/03 BRUSSEL - Er wordt een piket gehouden aan de kantoren van het wapenbedrijf Lockheed-Martin in het kader van de verjaardag van het begin van de inval in Irak. In Brussel protesteerden enkele duizenden mensen tegen de oorlog en tegen de bezetting.

20/03 ITALIË - In Savona worden 600 nertsen bevrijd.

21/03 ITALIË - In Monte San Bagio ontploft een bom aan de gebouwen van de gemeentepolitie / stadswacht. De bom bestond uit twee plasticen flessen benzine en een onstekingsmechanisme, die bevestigd was aan een flikkenwagen en zo de bom binnenbracht. Een tweede bom, op dezelfde manier binnengebracht, ontplofte niet.

22/03 SPANJE - Enkele tientallen gemaskerden vallen het feest “universiteit en markt” op de Universiteit van Madrid binnen. Ze slaan de stands van enkele bedrijven kapot en laten pamfletten achter die zich richten tegen de universiteit, tegen het kapitalisme en voor de anarchie.

23/03 SPANJE - De ecologistische partij van Catalonië beklaagt zich erover dat er al minstens acht aanvallen op haar lokalen hebben plaatsgevonden, waarbij de boodschap achtergelaten werd dat

Nuria vrijgelaten moest worden. Nuria werd enkele weken daarvoor in Gerona gearresteerd op beschuldiging van betrokkenheid bij anti-autoritaire subversie.

23/03 NEDERLAND - Betoging in Amsterdam in solidariteit met NN en tegen alle deportaties en asielkampen. De rumoerige betoging trekt langs de woning van burgemeester Cohen. Er werden pamfletten uitgedeeld en fakkels aangestoken.

24/03 NEDERLAND – Lawaaidemonstratie aan de gevangenis Alphen aan de Rijn in solidariteit met Roberto Catrino Lopez die daar gesloten zit, met NN en met alle andere gevangenen in strijd. Enkele uren later lawaaidemonstratie aan de gevangenisboot in Rotterdam (waar papierlozen opgesloten worden). Eén persoon wordt een uur opgepakt omdat hij zijn identiteit niet wilde geven bij een banale autocontrole. De kameraden zijn toen naar het politiekantoor gegaan en lawaai blijven maken tot hij werd vrijgelaten. Weer enkele uren later lawaaidemonstratie aan de nieuwe gevangenis De Schie, waar NN opgesloten zit. De flikken weten het niet meer en grijpen naar de wapenstocken. Na een half uur verlaten de kameraden het terrein aan de gevangenis.

24/03 GENT - “In de nacht van 24 maart werd in en rond het Sint-Pieters station boodschappen gespoten gericht tegen de betrokkenheid van het openbaar vervoer bij de deportaties en razzias. We moeten er niet op wijzen vermoed ik dat het openbaar vervoer ook een grote rol heeft gespeeld bij de systematische deportatie’s van Joden en politieke gevangenen in de tweede wereldoorlog. Het ziet ernaar uit dat de geschiedenis zich herhaald.Zeg nee tegen razzia’s. Bescherm onze vrienden tegen deportaties en toon De Lijn je venijn! opstandige groeten.”

25/03 FRANKRIJK - Tijdens een betoging tegen de komst van de fascist Le Pen komt het tot confrontaties met de flikken. Straatmeubilair wordt vernield en vuilbakken in brand gestoken. 12 betogers en 1 flik raken gewond.

26/03 FRANKRIJK - In Hauts-de-Seine wordt het kantoor van de partij PS in brand gestoken. Het hele lokaal brandt af.

26/03 SPANJE - In Madrid wordt een gebouw in stellingen en een machine die gebruikt worden voor de aanleg van de M-30 weg in brand gestoken. De actie vindt plaats in het kader van de strijd tegen de vastgoedspeculatie.

28/03 FRANKRIJK - In het metrostation Noord van Parijs komt het tot zware rellen. Na een uit de hand gelopen ticketcontrole vallen enkele honderden jongeren de infrastructuur van het metrostation aan, stichten brandjes, slaan winkelramen kapot, plunderen en vallen de flikken aan. Pas na enkele uren kan de oproerpolitie de opstandelingen uit de metro jagen.

27/03 LEUVEN - “We leven in een controlemaatschappij... Camera’s houden al onze bewegingen in het oog: op straat, op café, bij de bakker... Flikkenpatrouilles besluipen ons of rijden opzichtig rond en telkens bestaat de kans op een vernederende fysieke controle. We lopen allemaal rond met een chip waarop gegevens staan die de repressie tegen ons kan gebruiken (het zal niet lang meer duren eer die chip in ons lichaam ingeplant wordt). Terwijl diegenen die geen chip hebben, worden opgesloten en gedeporteerd. Wie afwijkt van de voorgescreven levensloop wordt gegijzeld in de totale controle van de gevangenis met haar kampbewakers of wordt onderworpen aan de normen en regels van sociaal assistenten, VDAB-medewerkers, psychiaters...

Al deze hele of halve staatsapparaten dienen om mensen in het gareel te houden, hun gareel dat hun belangen moet dienen. Het gamma aan ingebouwde mechanismen dat de controle moet garanderen, is dan ook oneindig. Zo ook het aantal mensen dat hier elke dag aan meewerkt en dus deze controle mogelijk maakt.

Het fenomeen ‘stadswacht’ (de paars uitgeslagen smurfen die de leuvense straten onveilig maken op zoek naar afwijkend gedrag) noodzaakt toch wel onze aandacht. De stadswacht is ontstaan met als doel langdurig werklozen (mensen waarvan ze er niet in slagen om ze te veroordelen tot loonarbeid en die dus buiten het gareel vallen) ‘zinnvol’ werk te geven. Zo gebruikt de staat hen als pionnen in een controleorgaan dat dient om de strijd op te voeren tegen diegenen die gedrag vertonen dat niet binnen hun lijntjes past.

Toch slim gezien; mensen die buiten het gareel vallen, recupereren en inzetten tegen mensen in hetzelfde schuitje. Een proper staaltje recyclage, nee? Genoeg redenen om de ramen en deuren van de Leuvense stadswacht dicht te timmeren. Dat ze maar in hun kot blijven, we hoeven geen extra flikken in onze straten...”

27/03 GENT - “Wij hebben in de nacht van dinsdag 27 maart het Nederlands consulaat in Gent aangevallen. Kapotte ruiten spreken luider dan woorden. De Nederlandse Staat is verantwoordelijk voor de opsluiting van onze kameraad NN. Zijn haat voor dit systeem is niet te breken, net zoals de onze. We eisen zijn vrijlating! Solidariteit is een wapen! *Enkele solidairen.*”

29/03 NEDERLAND - “In de nacht van 29 op 30 maart is het kantoor van de vreemdelingenpolitie op het Limosterrein in Nijmegen opgevrolijkt met de volgende leuzen: “touch one, touch all” en “solidariteit met geïlegaliseerden en gevangenen in strijd”. Die verfbeurt had de smeris nog te goed vanwege het tot op heden vasthouden in vreemdelingendetentie van onze kameraad die weigert zijn personalia prijs te geven. In solidariteit, NN.”

30/03 NEDERLAND - Voor het kantoor van de Vreemdelingenpolitie in Amsterdam wordt een picket gehouden. Om 12u had de politie het kantoor zelf al gesloten. Er worden pamfletten uitgedeeld aan voorbijgangers, in solidariteit met NN en met alle andere anonieme gevangenen van de Staat, met of zonder papieren.

30/03 FRANKRIJK - In Mulhouse wordt een man gearresteerd die al wekenlang zuur in parkeerautomaten goot. Minstens 60 parkeerautomaten werden zo gesaboteerd, de schade loopt tot 130 000 euro. Hij wilde hiermee protesteren tegen de uitbreiding van de zone waar je moet betalen om te parkeren.

2/04 MOL - Een twintigtal individuen ketenden zich vast aan een hek om het transport van nucleair afval te blokkeren. Het transport liep daardoor een uur vertraging op. Het veertiende nucleaire transport kwam die nacht vanuit Frankrijk aan in Mol, waar het werd overgeladen op een camion (richting Dessel). Zes mensen werden gearresteerd en 24u vastgehouden omdat ze weigerden hun identiteit te geven.

2/04 OUDENAARDE - Er wordt in rode verf “leugenaars” op het raam van het Vlaams-Belang kantoor gespoten en een verscheurd exemplaar van een een VB-boek in de bus gedropt.

2/04 FRANKRIJK - In Macon wordt een ANPE-kantoor (equivalent van RVA-VDAB) in brand gestoken. Het kantoor gaat gedeeltelijk in vlammen op. Twee kilometer verder worden drie auto’s van de recruitersdienst van het leger (CIRAT) als doelwit genomen. De politie vindt onder elke auto een artisaanaal ontstekingsmechanisme terug. Eén auto wordt verwoest.

3/04 TURNHOUT - Er wordt brand gesticht aan het stadhuis in Turnhout. De politie kan de brand doven.

BEGIN APRIL ANTWERPEN - “Twee Nederlandse banken in Berchem en Deurne werden aangevallen in solidariteit met onze kameraad NN. De ruiten van zowel het kantoor van de Van Lanschot Bankiers als de ING bank werden vernield. Alle gevangenen vrij, vernietig alle gevangenissen. *Enkele NN.*”

3/04 FRANKRIJK - In Reims wordt het kantoor van de partij UMP (van president Chirac en presidentskandidaat Sarkozy) aangevallen en grondig gevandaliseerd.

4/04 FRANKRIJK - In Avignon wordt een kantoor van de partij PS in brand gestoken. Het kantoor brandt volledig uit. Enkele uren later worden twee verdachten opgepakt. Ze zitten nog steeds vast.

4/04 BELGIË - Treinbegeleiders gaan in staking. In enkele dagen tijd werden 8 treinbegeleiders aangevallen door boze reizigers.

6/04 FRANKRIJK - In Marseille wordt een katholiek beeld van de Maagd in brand gestoken.

6/04 FRANKRIJK - In Parijs wordt een kantoor van de UMP aangevallen en gevandaliseerd.

7/04 FRANKRIJK - In Parijs wordt een kantoor van de partij PS aangevallen en gevandaliseerd.

8/04 FRANKRIJK - In Quimper wordt een kantoor van de partij UMP aangevallen en gevandaliseerd.

8/04 TURNHOUT - Een tachtigtal gevangenen bezetten de binenplaats. Ze richten vernielingen aan (elektriciteitskabels, camera’s en het gebouw van de cipiers). Wanneer de politie binnenvalt, verdedigen de gevangenen zich met ijzeren staven en stenen. Uiteindelijk keert het merendeel terug naar de cellen, terwijl een handvol op het dak kruipt. De brandweer wordt erbij gehaald en bespuit de opstandelingen urenlang met water. Rond 23u komen de gevangenen van het dak af. Een tiental gevangenen werd in de dagen daarna overgeplaatst. De cipiers zelf begonnen stiptheidsacties. Eén flik en één cipier raakten gewond tijdens de opstand.

8/04 ITALIË - In Modena worden op één nacht 15 slagerijen en viswinkels aangepakt met slogans, gesaboteerde sloten en verbommen.

9/04 BELGIË - In 2005 werd maar liefst 3000 keer ingebroken in schoolgebouwen op het Belgische territorium. De laatste jaren werd een gemiddelde bereikt van 2500 schoolinbraken per jaar.

9/04 FRANKRIJK - In Lyon wordt een tribune van het stadion Gerland in brand gestoken. Een deel van het historisch stadion brandt af.

9/04 FRANKRIJK - In Parijs overlijdt een flik aan z’n verwondingen na een gevecht met een aantal jongeren. Vier jongeren worden enkele dagen later opgepakt.

10/04 FRANKRIJK - In Lyon wordt een technische cabine van de TGV-lijn in brand gestoken. Een deel van het verlaten station eraast brandt ook af. Daardoor zijn er vertragingen op verschillende TGV-lijnen die nog wekenlang zullen aanhouden.

10/04 FRANKRIJK - Het kantoor van de partij UMP in Castres wordt aangevallen. De ruiten worden ingeslagen.

11/04 BRUGGE - Er wordt een molotovcocktail gesmeten naar het gerechtsgebouw. De ingang van het vredegerecht raakt beschadigd.

11/04 TURNHOUT - Er wordt een molotovcocktail in de jeugdrechtbank gesmeten. Door de brand- en rookschade zijn de computers van de rechtbank twee weken buiten werking.

11/04 SINT-NIKLAAS - Aan de winkel O’Cool worden houten paletten in brand gestoken. Een politiepatrouille kon de brand blussen. Er is lichte schade.

11/04 SPANJE - Aan een werfkraan van de Sagrada Familia (kathedraal in aanbouw in Barcelona) wordt een gigantisch spandoek in solidariteit met Juan en Núria gehangen, die respectievelijk in Italië en Spanje worden vastgehouden op beschuldiging van subversieve vereniging en lidmaatschap van gewapende groep.

12/04 BRUSSEL - Een controleur van de STIB (Brusselse openbaarvervoersmaatschappij) wordt in elkaar geslagen. Ook een preventie-agent krijgt het aan de stok met een groepje jongeren en is enkele dagen werkonbekwaam.

12/04 SPANJE - In La Coruña wordt een molotovcocktail gesmeten tegen een gebouw van de telefoonmaatschappij.

12/04 SPANJE - In Barcelona worden ingangen van de metro gesaboteerd in solidariteit met Juan en Núria, die respectievelijk in Italië en Spanje worden vastgehouden op beschuldiging van subversieve vereniging en lidmaatschap van gewapende groep.

12/04 ITALIË - In Milaan ontploft een bom voor het gebouw van een fascistische groep. Het gebouw lijdt zware schade.

13/04 FRANKRIJK - In Toulouse wordt een gebouw van de Openbare Schatkist (Trésor Public) aangevallen met een molotovcocktail. Ook de Union Patronale (vereniging van bazen) krijgt een molotov binnengesmeten. De schade is aanzienlijk.

13/04 ITALIË - In Milaan breken rellen uit tussen inwoners van de Chinese wijk en de politie nadat iemand een ‘onterechte parkeerboete’ gekregen had. Elf flikken raakten gewond.

13/04 FRANKRIJK - In Ploërmel wordt het standbeeld van Johannes-Paulus II gevandaliseerd. Enkele maanden daarvoor was er al een betoging geweest tegen de plaatsing van het standbeeld.

13/04 FRANKRIJK - De Mc Donald’s van Milau (die bekend raakte omwille van de ‘démontage’ in 1999) wordt aangepakt met stenen en graffiti “Osez Bové” [Durf, Bové]. De linkse mediafiguur José Bové belandde daar even voor in de cel.

14/04 FRANKRIJK - Naar aanleiding van een getuigenis van een afranseling van twee jongeren door de flikken, werd een betoging tegen de flikken georganiseerd. Zo’n 500 mensen betoogden door de straten van Rouen, vielen uiteindelijk het kantoor van de partij UMP aan, probeerden er brand te stichten en splitsten zich uiteindelijk op in kleine groepjes. In de hele stad kwam het tot confrontaties met de flikken. Vijf jongeren zouden zijn gearresteerd, en de flikken hebben klacht ingediend tegen onbekenden omwille van ‘affiches die oproepen tot haat tegen de politie.’

15/04 STEKENE - De toegangspoort van de Broederschool wordt gesaboteerd met lijm en metaal. Het is al het vijfde geval van vandalisme tegen de school dit jaar.

15/04 ANTWERPEN - Het reclamepaneel van een bushokje wordt in brand gestoken. Het bushokje is vernield.

15/04 FRANKRIJK - In Toulouse worden twee gebouwen aangevallen met molotovcocktails: de MEDEF (vereniging van bazen) en de Schatkamer.

15/04 GENT - “Gisterennacht werd de rust in de gasmeterlaan verstoord toen het pand “de nieuwe molens” bezoek kreeg van enkele ontevredenen, een zestal ruiten werden ingegooid en het ADHOC reclame bord werd vernietigd. Dit gebouw is in beheer van ADHOC, een anti-kraak organisatie die grof geld verdient met leegstand en speculatie. Wij weigeren onze stad op te geven aan deze geldwolven en hun slijmerige onderdanen. Daarom kunnen ze van ons de tering krijgen. Schijt aan anti-kraak! *Chaos Brigade.*”

17/04 FRANKRIJK - In Limoges worden twee kantoren van de partij UMP aangevallen met stenen.

18/04 FRANKRIJK - In Buchelay gaan 8 bussen van het openbaar vervoer in vlammen op. Ze werden besprenkeld met benzine toen ze in het depot stonden en fikten af.

18/04 FRANKRIJK - In Toulouse worden drie gebouwen aangevallen met molotovcocktails: de ANPE (equivalent van de RVA), de Rekenkamer en de Regionale Economische en Sociale Raad.

19/04 NEDERLAND - De actiegroep Stop Deportaties blokkeert de ingang van het cellencomplex in aanbouw in Schiphol-Oost.

19/04 FRANKRIJK - Het ALF slaat de ruiten in van een dierenwinkel die na aanhoudend vandalisme tijdelijk gesloten was en de dag ervoor haar deuren terug had geopend.

19/04 NIEL - Het wetenschapspark Waterfront klaagt over geregeld vandalisme. Ruiten van labo’s en bureaus worden ingesmeten, vlaggenmasten omvergerukt en auto’s beschadigd.

19/04 FRANKRIJK - In Nandy gaat een lagere school in vlammen op.

19/04 FRANKRIJK - In Parijs wordt een kantoor van de politieke partij UMP aangevallen en grondig gevandaliseerd.

20/04 LIER & MECHELEN - Twee scholen worden ontruimd na valse bommeldingen.

20/04 WAREGEM - De ruiten van de school Gaverbeek worden ingesmeten en een zitbank in brand gestoken.

20/04 FRANKRIJK - De directie van de Renault-fabrieken in Le Mans dienen klacht in tegen onbekenden omwille van sabotage van het productieproces. Vijf arbeiders werden een week daarvoor ontslagen omwille van slagen en agressie tegen de bazen.

20/04 FRANKRIJK - In Rennes wordt een kantoor van de politieke partij UMP aangevallen en grondig gevandaliseerd.

22/04 FRANKRIJK - In Marseille blijken de toegangen van 20 stembureaus gesaboteerd te zijn op de dag van de verkiezingen. De opening van de stembureaus loopt een uur vertraging op.

22/04 FRANKRIJK - In Larzac, Millau en Saint-Germain worden kabels van de televisiedistributie die de zendschotels verbinden met de kabel op verschillende plekken doorgesneden. Miljoenen mensen konden de verkiezingsavond dus niet volgen via de televisie. De televisie maatschappij deed er meer dan een dag over om de sabotage te herstellen.

23/04 TORHOUT - Er worden ruiten ingesmeten bij de Dienst Toerisme. Ook de deur wordt beschadigd.

23/04 GRIEKENLAND - In een politiecommissariaat in het oosten van Athene wordt een Albanese immigrant vermoord. Anarchisten en anderen reageren onmiddellijk met een gewelddadige betoging doorheen de wijk waar hij woonde en naar het centrum. Het komt tot confrontaties met de flikken, vele infrastructures van staat en kapitaal worden aangevallen.

24/04 SPANJE - Het Deens Consulaat in Barcelona krijgt een groep mensen over de vloer die het gebouw bekladden met slogans in solidariteit met het ontruimde Ungdomshuset.

26/04 BRUSSEL - Nadat een MP3-speler afhandig werd gemaakt, besloten de veiligheidsagenten van de MIVB een klopjacht te organiseren. Op het Danco-plein in Ukkel werden ze echter opgewacht door tientallen jongeren. Er braken kleine relletjes uit. Twee MIVB-agenten raakten gewond, vijf flikken waren enkele dagen werkonbekwaam.

27/04 BELGIË - Vorig jaar waren er 56 bomalarmen in Belgische treinstations.

Onder hoogspanning

Strijd tegen nieuwe kernreactor en hoogspanningslijnen in Normandië

Op 11 april vaardigde de Franse regering een definitief decreet uit dat groen licht geeft aan de bouw van een nieuwe kernreactor bij de nucleaire site van Flamanville. Die zou de capaciteit van de huidige centrale verdubbelen. Nog maar enkele weken daarvoor betoogden in heel Frankrijk meer dan 60 000 mensen tegen kernenergie. De bouw van een nieuwe kernreactor mobiliseert het hele systeem. Er moeten hoogspanningslijnen gebouwd worden, er toeren busjes rond die jobs in de nucleaire sector aanprijzen, politieke partijen en hun gelovigen proberen zich te profileren met steriele petitie's en hypocriete protesten.

Maar ook een andere realiteit begint het daglicht te zien daar in Normandië. Verschillende anti-nucleaire collectieven en lokale comités binden de strijd aan met de Franse elektriciteitsmaatschappij EDF, haar verdedigers en haar medeplichtigen. Er vonden al verschillende samenkomsten plaats, er werden pamfletten en affiches verdeeld, hier en daar kreeg de strijd al een offensieve vertaling in de straat. Midden april werd een elektriciteitspyloon drie dagen lang bezet waardoor de stroom van 400 000 volt tijdelijk moest uitgeschakeld worden.

“Wij hebben ons verenigd rond gedeelde praktijken: directe actie tegen de nucleaire technocraten en hun bedrijven die het levende verwoesten, weigering van de electorale logica en het organisatiefetisjisme (politiek of syndicaal) en de herovering van de geschiedenis van de anti-nucleaire strijd.”

Collectif Radicalement Anti-Nucléaire (CRAN), Caen, Frankrijk.

Contact: cran@no-log.org ; <http://cran.anartoka.com>

“De eis voor een onmiddellijke stopzetting van het nucleaire is voor ons geen zoveelste opbod. Ze impliceert een breuk met de kapitalistische en staatslogica. Dit autonoom perspectief is moeilijk en onzeker, en de verwezenlijking ervan hangt niet alleen van ons af. Maar we willen eraan bijdragen, om vrij te leven, rechttop, en niet op onze knieën met het zwaard van Damocles boven onze hoofden.”

Uit het pamflet Onmiddellijke uitstap uit kernenergie van de Coordination Contre le Nucléaire, 17 maart 2007. Contact: Coordination contre le Nucléaire, c/o CNT-AIT, BP 46, 91103 Corbeil Cedex

Hieronder een vertaalde poster die in Frankrijk verspreid wordt.

HET NUCLEAIRE ONDER HOOGSPANNING

Nabij Flamanville in het Franse Normandië wordt een nieuwe kernreactor EPR gebouwd, al even monsterlijk als haar voorgangers. Met een nieuwe reactor gaan ook nieuwe hoogspanningslijnen gepaard. Niet minder dan 400 000 volt over 150 kilometer van het Kanaal tot aan de Maine.

De directe gevolgen van hoogspanningslijnen zijn al lang gekend: leukemie, kankers en andere zware neurologische problemen... eerlijk verdeeld tussen mens en dier. En zelfs wanneer ze de kabels onder de grond steken, zullen ze onze levens blijven kapotmaken. Maar wat zou dat de elektriciteitsmaatschappij EDF kunnen schelen? Het gaat er om te voorzien in de gigantische elektriciteitsbehoeften van het leger en haar bewakingssystemen, van de industrie en haar doodsfabrieken in alle uithoeken van Europa, van de koopwarencirculatie en haar hogesnelheidstreinen, van de transmissie van informatie en haar interactieve leegte.

De strijd tegen deze hoogspanningslijnen is niet zomaar verzet tegen een zoveelste aangekondigde ramp. Via het nucleaire en haar noodzakelijke gevolgen begrenst, controleert en overheerst de Staat niet alleen gebieden maar ook alsmaar meer onze levens.

Daartegen vechten en tegen deze wereld die dit voortbrengt, betekent de smaak voor vrijheid terug te pakken krijgen.

Opstanden in de gevangenissen van Vorst, Lantin en Turnhout

VORST — Begin maart beslisten de cipiers van de gevangenis van Vorst om in staking te gaan. Hun demarche werd door de gevangenen op vastberaden manier gepareerd. Tientallen gevangenen weigerden de binnenplaats te verlaten en begonnen vernielingen aan te richten. Uiteindelijk intervenieerde de rellieken en dreven de opstandelingen terug naar de cellen. De pers en cipiers zwegen in alle talen over het antwoord van de gevangenen.

LANTIN — Rond 2 maart klommen tientallen gevangenen op het dak van de gevangenis van Lantin. De cipiers verklaren in de pers dat de gevangenen protesteerden tegen de nieuwe werkregeling. De rellieken vallen onmiddellijk de gevangenis binnen. Uiteindelijk beslisten de gevangenen zelf om van de daken te komen.

Op 5 maart bezetten tientallen gevangenen de binnenplaats van de gevangenis van Lantin en weigeren terug te keren naar hun cellen. Er breekt een kleine rel uit en er volgen wat confrontaties met de cipiers en de ordetroepen. De cipiers waren net in staking gegaan om hun ‘steun’ te betuigen aan twee collega’s die op dat moment moesten verschijnen voor een Luikse rechtbank. In 2003 waren deze twee cipiers medeplichtig aan de moord op een gevangene, die stierf door wurging met een matras.

TURNHOUT — Op 8 april breekt een opstand uit in de gevangenis van Turnhout. Een tachtigtal gevangenen bezetten de binnenplaats. Ze richten vernielingen aan (elektriciteitskabels, camera’s en het gebouw van de cipiers). Wanneer de politie binnenvalt, verdedigen de gevangenen zich met ijzeren staven en stenen. Uiteindelijk keert het merendeel terug naar de cellen, terwijl een handvol op het dak kruipt. De brandweer wordt erbij gehaald en bespuit de opstandelingen urenlang met water. Rond 23u komen de gevangenen van het dak af. Een tiental gevangenen werd in de dagen daarna overgeplaatst. De cipiers zelf begonnen stiptheidsacties. Eén flik en één cipier raakten gewond tijdens de opstand.

Enkele dagen later wordt een molotovcocktail gesmeten naar de jeugdrechtbank in Turnhout. Het gebouw lijdt schade, de computers zijn twee weken buiten werking. Ook in Brugge krijgt het rechtsapparaat een molotovcocktail te slikken. De toegangspoort van het vrederecht raakt licht beschadigd.

We keren de kanonnen liever tegen jullie

Over de huidige situatie van Marco Camenisch in de Zwitserse kerker

Kort geleden mislukte de poging van de Zwitserse minister van Justitie om Marco Camenisch voor de rest van zijn leven te laten opsluiten in een psychiatrische instelling. De ‘nieuwe’ straf is 8 jaar gevangenis, min de tijd die hij al gezeten heeft in afwachting van het proces. De vraag van de minister van Justitie naar een psychiatrische evaluatie en opsluiting in een psychiatrische instelling werd geweigerd. Daarna somde de rechter een lijst op van allerhande schadeloosstellingen en gerechtskosten die Marco zou moeten betalen.

Waarom wordt Marco vervolgd?

Marco is een anarchist die vanaf eind jaren 70 deelnam aan de strijd tegen de kerncentrales (de anti-AKW). In januari 1980 wordt hij gearresteerd met enkele andere kameraden en veroordeeld tot 10 jaar gevangenisstraf op beschuldiging van sabotage van een elektriciteitspyloon en een elektrische transformator-site. Een andere kameraad kreeg 7 jaar. Eind 1981 ontsnapte Marco samen met vijf andere gevangenen uit de gevangenis van Regensdorf. Tijdens die ontsnapping vond een cipier de dood.

De jaren die daarop volgde verdween Marco en zette de strijd vanuit de clandestiniteit verder. In 1989 stelde de Staat, de politie en de media hem verantwoordelijk voor de moord op een grensbewaker in de buurt van Brusio. In november 1991 wordt hij gearresteerd in Italië en in april 1993 wordt hij veroordeeld tot 12 jaar voor verschillende sabotage-acties. Het grootste deel van z’n gevangenisstraf heeft hij in kleine isolatiecomplexen gezeten, in zwaar beveiligde gevangenissen. In 2002 deporteerde de Italiaanse Staat hem naar Zwitserland.

In Zwitserland zat hij 8 jaar vast in afwachting van z’n proces voor de ontsnapping in 1981 en de zaak van Brusio. Marco bleef actief in de sociale strijd tegen de gevangenissen van de Zwitserse Staat en onderhield een heel netwerk van contacten en affiniteiten. Hij nam ook deel aan mobilisaties en acties die buiten georganiseerd

werden. Tot aan het proces in mei-juni 2004 werd hij vijf keer overgeplaatst en werd hij onderworpen aan speciale detentieomstandigheden en isolatie om hem als mens en op politiek vlak te breken; en om de solidariteitsbanden met hem te bemoeilijken. Marco draagt de kwetsuren en wonden van zijn opsluiting achter tralies met zich mee. Sinds enkele jaren lijdt hij aan kanker en andere gezondheidsproblemen die vaak voorkomen bij langgestraften. Drie jaar geleden, na zijn laatste proces, werd hij onder een 'gewoon' regime opgesloten in Pschwies (Regensdorf). Daar staan de gevangenen tegenover enorme overbevolking en dwangarbeid. Daarenboven stelde de gemeenteraad van Zurich een walgelijk financieel spaarsysteem in. Tot nu toe hebben de gevangenen dit systeem aangevochten met een petitie; zonder daar een antwoord op te krijgen.

Het proces van 2004

Vanaf midden mei 2004 organiseerde de Zuercher Obergericht een speciaal spektakel om Marco en z'n kameraden te intimideren. Het proces duurde een maand. Het gerechtshuis werd voor deze gelegenheid ingepakt met stalen hekken en elk zicht naar binnen werd onmogelijk gemaakt. Overal stonden speciale politie-eenheden. De openbare aanklagers waren Ulrich Weder en Claudia Wiederkehr. De hoofdrechtter was Hans Mathys die aangesloten is bij de Zwitserse sociaal-democraten. Na het proces maakte deze beul grote carrière en werd voorzitter van het Hooggerechtshof. Marco werd beschuldigd van poging tot moord, de ontsnapping uit de gevangenis van Regensdorf en de moord op de grenswachter in Brusio in 1989. De getuigen waren vooral gepensioneerde cipiers en flikken die kwamen vertellen wat zij 15 jaar geleden gezegd gezien of gehoord hadden. Marco weigerde over de hele lijn om samen te werken met de rechtbank. Na één maand spektakel beslisten de rechters dat hij werd vrijgesproken voor de ontsnapping en 17 jaar kreeg voor de zaak van Brusio. De beslissing was toch wel een schok omdat de 12 jaar gevangenis in Italië niet in rekening gebracht werden. In 'normale' processen zou dit zeker gebeurd zijn.

Over de poging tot internering

Een zoveelste poging om ongewenste personen weg te stoppen achter tralies. In 1893 werd deze speciale vorm van opsluiting uitgevonden. Deze wet moest de samenleving 'beschermen' tegen speciale gevallen van 'slechtheid'. Tot in 2006 werd deze wet gebruikt om zogenaamde 'gewoontecriminelen' en 'personen met abnormaal psychisch gedrag' in op te sluiten. Ook mensen die 'geestelijk ziek' waren en het gevaar loopten om 'terug te vallen in hun gewoonte van crimineel gedrag' werden via deze wet permanent vervolgd. Uiteraard gaat dit maar door, maar in 2006 werden wel een aantal van die wetsartikelen veranderd. Deze speciale vorm van opsluiting noemt men 'Verwahrung'. De gestrafte kan uiteindelijk vragen om vrijgelaten te worden. De instanties die beslissen of iemand 'klaar is om buiten te komen' zijn in het slechtste geval dezelfde als de instanties die beslissen dat een individu té gevaarlijk is om in de samenleving te blijven. Dit geeft ons weer een voorbeeld van hoe klein de kansen zijn voor iemand die onder zo'n vervolging valt om via bureaucratische wegen buiten te komen.

Geen verzwakking van de strijd!

Vrijheid en zonneschijn voor Marco!

Voor een wereld zonder gevangenen!

Vuur en vlammen voor alle gevangenen!

[Uit Uitbraak, berichten uit de strijd tegen de gevangenis, ABC Antwerpen & Gent, nummer 7, april-mei 2007]

GEEN OVERGAVE... GEEN VERLAMMING...

OP 24 APRIL 2007 veroordeelde de rechtbank van Dendermonde onze kameraad Geert Waegemans tot 1 jaar effectieve celstraf op beschuldiging van slagen en verwondingen aan politieagenten en van weer-spannigheid. Geert was niet aanwezig tijdens het vonnis, de rechter beval zijn onmiddellijke aanhouding.

In de schaduw van de democratische rechtsstaat en haar media valt niet te discussiëren over feiten. Hun realiteit is de onze niet, en dat bleek weer tijdens dit proces. Op 28 juni 2005 vond in de straten van Dendermonde een betoging plaats in solidariteit met twee kameraden die terecht stonden op beschuldiging van vernieling van ramen van een fastfoodrestaurant en een bontwinkel. Op duidelijke instigatie van de staatsveiligheid (zoals bleek uit de processtukken), werd Geert tijdens deze betoging gevisieerd. De politie rook haar kans, was massaal aanwezig (met een speciaal interventieteam, helikopter, etc.), en na enkele scher-mutselingen werden 17 betogers gearresteerd. De meesten werden na 12 uur vrijgelaten, maar niet zonder eerst in het duister van de cellen te bedreigen en te mishandelen. Drie kameraden - Geert, Joppe en Olivier - werden aangeklaagd en na 16 dagen voorlopig vrijgelaten.

Na bijna twee jaar juridisch circus viel dan vorige week het vonnis: Geert werd veroordeeld tot 1 jaar effectieve celstraf en Joppe en Olivier tot 1 jaar celstraf waarvan 6 maanden effectief. Ondertussen werd tegen dit vonnis beroep aangetekend. Geen van de drie kameraden bevindt zich momenteel in de cel.

Dit proces bewijst opnieuw hoe de rechtsstaat de feiten creëert en selecteert zoals het haar goed uitkomt. Geert werd gepakt omdat hij anarchist is en ook na zijn vorige veroordeling als anarchist actief is gebleven. De Staat kan van de veroordeling in Dendermonde gebruik maken om Geert ook nog de resterende 2,5 jaar te doen uitzitten. Geert kwam in april 2003 voorwaardelijk vrij na een veroordeling van 5 jaar voor een reeks brandaanvallen tegen fastfoodrestaurants en infrastructuur van de vleesindustrie.

Media en gerecht lieten het niet na te goochelen met afkortingen en letterwoorden om een mogelijke uitbreiding en verspreiding van de anarchistische strijd te identificeren, en dus *grijpbaar* te maken. Zo probeerde repressie de strijd tegen de gevangenis en haar wereld te verlammen door ondermeer steungroepen en Anarchist Black Cross-groepen aan te pakken.

"Geert hoort niet thuis in deze maatschappij," stelde de openbare aanklager tijdens het proces. Inderdaad. Geert en allen die net als hem vechten tegen de Staat, haar gevangenen en haar tribunen, horen niet thuis in deze maatschappij. Repressie dient om dat gevecht te breken en individuen die strijden te isoleren. In die zin raakt de repressie tegen één van ons, ons allemaal.

Mochten de heren en dames rechters denken dat we ons zomaar laten doen, dat we een kameraad uit ons midden laten rukken, dan kan onze solidariteit hen het tegendeel bewijzen. Solidariteit is voor ons geen therapeutische bezigheid, maar maakt integraal deel uit van ons bestaan als anarchisten. De uitbreiding van onze revolutie is het enige antwoord dat de Staat van ons kan verwachten op haar processen en veroordelingen. Aan ons om daar nu de middelen en uitdrukkingsvormen voor te zoeken.

VRIJHEID VOOR ALLE GEVANGENEN
VOOR DE ANARCHIE

Anarchist Black Cross Antwerpen
Anarchist Black Cross Gent

4 mei 2007

ABC GENT:

PB 40 (zonder naamsvermelding) 9000 Gent 2 -- abc_gent@yahoo.com -- http://www.geocities.com/abc_gent/
rek. 001-3364945-91

ABC ANTWERPEN:

abc.antwerpen@gmail.com -- rek. 000-3244460-04 -- post (zonder naamsvermelding!) PB 67 2018 Antwerpen 14

De Anargenda zoals u die lang gekend heeft, is niet meer. De eenvoudige reden hiervoor is dat er zelden of nooit activiteiten of wijzigingen werden doorgegeven en de agenda bijgevolg verre van up-to-date was. Activiteiten die doorgestuurd worden vóór 14 juni kunnen onder voorbehoud wel nog opgenomen worden in de volgende Nar (adressen zie colofon).

**VILLA SQUATTUS DEI
SCHAPENSTRAAT 29 - LEUVEN**

- **Elke woensdag rond 18u:** 100% plantaardige Volkkeuken aan vrije bijdrage.
- **ER DREIGT ONTRUIMING**, op de dag van de ontruiming is het om 20u betoging (verzamelen op de Grote Markt)
- **26 MEI: BENEFIETDAG VILLA SQUATTUS DEI** met buiten-optredens, infotheek, vuurspuwerij en silly dance dress-up afterparty. Start om 14u, vrije bijdrage (richtprijs 4 pleuro, opbrengst gaat naar Leuvense kraakbeweging)

**AUTONOOM CENTRUM DE NOODZAAK
GERARD WILLEMOTLAAN 69 - GENT**

- **Woensdag 2 mei: Urbanisme en sociale controle** (org.: AK-Univ) De Nar komt spreken over urbanisme, stedelijkheid en sociale controle.
- **Woensdag 16 mei: De huidige situatie in de Belgische gevangissen** (org. AK-Univ) Ontsnappingsen, rellen, opstanden,... het houdt niet op in de Belgische gevangissen. Over de huidige toestand, de solidariteit en de strijd tegen de gevangenis.

**ELKE ZONDAG OM 18U VIA RADIO AIR LIBRE 87.7FM
PASSE-MURAILLE**

Uitzending gewijd aan alle vrijheden en interactie met de gevangenen. Tegen alle belemmeringen, tegen elke autoriteit.

DONDERDAG 10 MEI IN GENT:

BETOGING TE KOOP - TE HUUR - TE DUUR!

Betoging tegen het asociale huisvestingsbeleid. Om 19.30u aan 't Zuid (stadsbibliotheek) in Gent. Breng toeters, bellen en zwarte vlaggen mee.

**ZATERDAG 19 MEI IN BRUSSEL:
NATIONALE BETOGING UDEP**

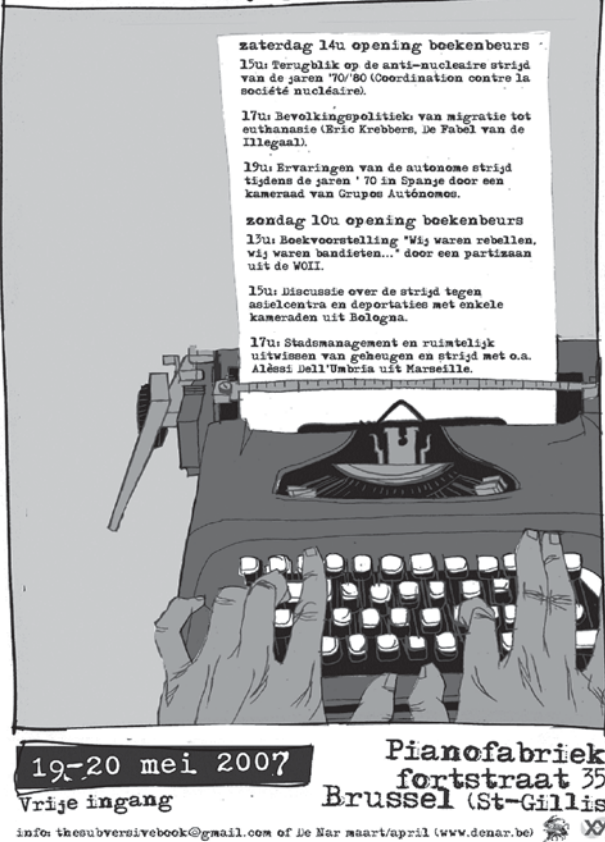
Voor de regularisatie van alle sans-papiers, de stopzetting van de deportaties en de afschaffing van de gesloten centra. Afspraak om 14u aan het Zuid-station. (gratis bus vanuit Gent vertrekt om 12u aan het St-Pietersstation, reserveren kan door je naam en aantal personen te sms'en naar 0496/27.94.78)

ZONDAG 13 MEI

DE MIJNRAMP IN MARCINELLE - BEZOEK

Vooraf inschrijven verplicht; deelname in de kosten: 5-7 euro; verzamelen om 10u aan 'Den Tat', Kalenbergstraat 9, 1700 Dilbeek, info + inschrijving: 02/569.56.17 (Tatwala) of 02/502.38.80 (Masereel-fonds).

**in de ban van
het subversieve boek**

**1,2 EN 3 JUNI - PROVINCIE LUXEMBURG
CONCERT SERGE UTGÉ-ROYO**

Utgé-Royo treedt op in het cultureel centrum van Rossignol in het kader van een week rond antimilitarisme (van 25 mei tot 3 juni). Het concert gaat door in het weekend van 1, 2 en 3 juni. Meer info (exacte datum en plaats) bij het Centre d'animation globale du Luxembourg (CAGL): 063/41.15.96

**ZONDAG 3 JUNI
MARS OP HET GESLOTEN CENTRUM
127BIS IN STEENOKKERZEEL**

Naar aanleiding van de dag voor migratie tijdens de anti-G8 betogingen in Duitsland de 4e juni, en de Europese mobilisatie voor de sluiting van alle gesloten centra, wordt er een mars gehouden op het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel. Tegen de oorlog aan de migranten, tegen de criminalisatie van migranten, voor de afschaffing van de gesloten centra, voor de stopzetting van de deportaties en voor de regularisatie van alle sans-papiers. Afspraak om 15u aan het station van Nossegem.

ARTIKELS UIT DE NAR TE BOEK GESTELD!

Na drie jaar heeft het schrijverscollectief van De Nar de belangrijkste artikels per thema uitgebracht in brochure-vorm. De bundels bieden een unieke terugblik op verschillende jaren van strijd en analyse. Een kleine geschiedenis, maar een onmisbaar instrument voor wie uitwegen zoekt uit het labirint van de macht.

- IEDEREEN VREEMD - Strijd tegen asielkampen en deportaties
- URBANISME EN SOCIALE CONTROLE
- IN HET MOERAS VAN DE REVOLTE - Recente opflakkingen van ongehoorzaamheid en opstand
- EEN REIS DOOR EUROPA - Kroniek van de sociale oorlog
- VAN BIOPOLITIEK TOT SPEKTAKEL - Humanitaire oorlogen en kapitalistische herstructurering
- DUIZEND-EN-ÉÉN SLAPELOZE NACHTEN - Methodes, middelen en doelen
- HET WERK VAN DE VOORUITGANG - Koopwaar, economie en technologie

De brochures kosten 3 euro en zijn te bestellen via De Nar (info@denar.be of p/a Patriottenstraat 27, 2600 Berchem)

Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve plaats te nemen op de kanapee.

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op een bepaald onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met de kreten van achter een vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georganiseerd over verzet en repressie, AMP eens om een ongezoeten mening gevraagd,...?

Geef ons een seintje en wij regelen graag de rest.

-- het schrijverscollectief.

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Waar vind je de Nar ?

De Nar wordt verspreid via verdeelpunten en via individuele abonnementen. Meestal is er wel een verdeelpunt bij jou in de buurt. Op alle adressen die in de agenda van de Nar staan kan je normaal gezien de Nar oppikken. Andere verdeelpunten vind je op www.denar.be

**Hoe kan je de Nar thuis
opgestuurd krijgen?**

De Nar is normaal gezien verkrijgbaar via de verdeelpunten. Als je de Nar daarentegen graag thuis opgestuurd krijgt, dan rekenen wij daarvoor op een financiële bijdrage in de kosten. We rekenen, voor thuisverzending, 2 euro per nummer aan. Je kan ons dat bedrag (bv. 12 euro voor 6 nummers) bezorgen:

- via een geldsom in een goed gesloten omslag naar het adres van de Nar of via een storting op het rekeningnummer van de Nar. Wij trekken van het bedrag dat je gegeven hebt dan per nummer 2 euro af. We zullen je ook een briefje sturen als je krediet op is.
- via een permanente maandelijks of tweemaandelijks opdracht. Je engageert je dan om elke maand of elke twee maanden een bedrag van minstens 2 euro te storten. Wij geven hier voorkeur aan, omdat we dan onmiddellijk weten op hoeveel geld we kunnen rekenen.

Hoe kan je de Nar helpen verdelen?

Als je het ziet zitten om een bepaald aantal exemplaren van de Nar elke twee maanden te verdelen in je omgeving, dan kan je ze

- ofwel oppikken in Antwerpen, Leuven of Gent. Stuur daarvoor een briefje of een mail naar de Nar.
- ofwel opgestuurd krijgen naar een adres. We vragen je dan om de verzendingskosten van de Nar te betalen. De kostprijs hangt af van het aantal:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	1,5	9
7 tot 20	2,5	15
20 tot 40	4	24

Moest het je niet lukken om de kosten van elke verzending te betalen, dan zoeken we samen naar een oplossing. Stuur ons dan even een briefje of een mail...

**Hoe kan ik de Nar in het buitenland
krijgen?**

Voor individuele abonnementen buiten België rekenen we 4 euro per exemplaar aan. Je kan ons het bedrag bezorgen op dezelfde manier als bij abonnementen binnen België. De bankcodes van de rekening van de Nar zijn:

reknr. 068-2050689-39
BIC GKCCBEBB
IBAN BE13 0682 0506 8939

Voor de verdelers in het buitenland vragen we ook de verzendingskosten, zoals in de tabel hieronder:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	5	30
7 tot 20	10	60
20 tot 40	13	78

**DE NAR nr. 211
Mei - Juni 2007
oplage: 3000 exemplaren**